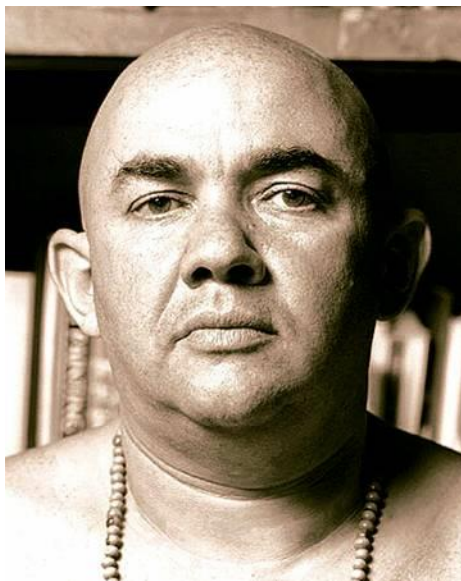

גדילה רוחנית

קטעים מספרו של רודי (סוואמי רודרנדה)

קניבליזם רוחני

תרגום לעברית והקדמה

אלי מלכי

malki@netmedia.net.il

דצמבר 2016

הקדמה:

רודי (אלברט רודולף)¹ נולד בברוקלין שבעיר ניו יורק בשנת 1928, בתחילת השפל הכלכלי הגדול. אביו עזב את הבית בהיותו ילד והוא גדל בתנאים קשים ובעוני. בגיל צעיר הוא נאלץ לעזוב את ביה"ס על מנת לעזור בפרנסת משפחתו.

רודי היה מודע לפוטנציאל הרוחני שלו מגיל צעיר והעיד על רצף של התנסויות וחוויות רוחניות שהנחו אותו בתהליך התפתחותו. כבר בהיותו בשנות העשרים המוקדמות שלו רודי השתתף בקבוצות של גורדג'ייף ושל פאק סובוד. אולם את עיקר הכשרתו הרוחנית הוא קבל ממורים שהיו שייכים למסורת הרוחנית הינדית: שרי שנקראצ'ריה מפורי, בהגוואן ניטיאנגדה² ותלמידו סוואמי מוקטנגדה³. בשנת 1966 הכיר סוואמי מוקטנגדה בהישגיו הרוחניים של רודי, הכריז עליו כסוואמי והעניק לו את הכינוי רודרנגדה. רודי היה אחד האמריקאים הראשונים שקבלו את התואר סוואמי, שעד אז היה שמור רק למי שגדל בתוך התרבות ההינדית.

בשנת 1959 התחיל רודי לעבוד עם קבוצה של תלמידים באמצעות טכניקת מדיטציה ייחודית שאותה הוא פיתח במהלך השנים, ושכונתה על ידו "קונדליני יוגה". המונח "קונדליני יוגה" לקוח מעולם המושגים ההינדי, אולם שיטת הלימוד של רודי הייתה מקורית ולא נסמכה על טכניקות רוחניות שאותן הוא הכיר מביקוריו התכופים במזרח. רודי לקח על עצמו להפוך את התורות האזוטטריות מהמזרח לנגישות לאדם המערבי. שיטת הלימוד שלו התמקדה אך ורק בהיבטים המהותיים של הגדילה הרוחנית, ללא ההיבטים התרבותיים שמאפיינים שיטות רוחניות שמקורן במזרח.

בשנים האחרונות של חייו היו לרודי 14 מרכזים בארה"ב ועוד 3 באירופה, שבהם לימדו תלמידיו שהוכשרו על ידו. רודי עצמו לימד בביתו שבניו יורק, ובסופי שבוע היה נוסע לאשרם שהקים ב-Big Indian שבהרי הקטסקיל. אלפי תלמידים בכל רחבי ארה"ב ובאירופה הכירו את רודי ונחשפו לשיטת המדיטציה הייחודית שלו.

ב-21 לפברואר 1973, מטוס קטן שבו טס רודי עם שלושה מתלמידיו נקלע לסערה בהרי הקטסקיל והתרסק על צלע ההר. רודי מת במקום, אך שלושת תלמידיו שהיו אתו במטוס נשארו בחיים ללא פגיעות משמעותיות. אחד התלמידים האלה היה סטוארט פריין⁴ – מורי הרוחני.

רודי כתב ספר אחד, שלו הוא נתן את השם הפרובוקטיבי – "קניבליזם רוחני". ספר זה זמין בגרסתו האנגלית באינטרנט (ראו קישור בהמשך), ולהלן מוצג לראשונה תרגום לעברית של חלקים נבחרים ממנו. הפרקים שבחרתי לתרגם הם: פרק המבוא של הספר, קטע מתוך הפרק הראשון "מורים" שבו מספר רודי כיצד קבל את התואר סוואמי, והפרק הרביעי (והאחרון) של הספר שנקרא "זמן ומרחב".

רודי לא ייחס חשיבות רבה ללימוד אינטלקטואלי או לקריאת ספרים בנושאים רוחניים⁵.

מעולם לא האמנתי שקריאה יכולה לסייע לגדילה הרוחנית. כאשר אנו נפתחים לאפשרות של גדילה, אנו נמשוך לעברנו את כל אותם מצבים שעליהם אנו מוכנים לקחת אחריות.

.....

יצא לי לראות כיצד מורה רוחני והתלמידים שלו מעבירים יום שלם בשיחה על ספרים רוחניים הודיים, מפתחים תאוריות ומנתחים אותם. ללימוד כזה אין שום קשר להתפתחות רוחנית; כל מה שהוא יכול ליצור הוא תדמית עצמית אינטלקטואלית, כך שנוכל לספר לחברינו שאנחנו והסוואמי⁶ מסכימים על תאוריה מסוימת. הרוחניות קיימת בממד גבוה יותר; רק אם נוותר על הממד הנמוך נוכל להשיג את הממד הגבוה.

¹ ביוגרפיה מלאה של רודי נמצאת בוויקיפדיה - https://en.wikipedia.org/wiki/Albert_Rudolph

² ביוגרפיה של בהגוואן ניטיאנגדה בוויקיפדיה - https://en.wikipedia.org/wiki/Bhagawan_Nityananda

³ ביוגרפיה של סוואמי מוקטנגדה בוויקיפדיה - <https://en.wikipedia.org/wiki/Muktananda>

⁴ אתר הבית של סטוארט פריין - <http://www.stuartperrin.com>

⁵ למעט אם צוין אחרת, כל המובאות שלהלן לקוחות מתוך הספר "קניבליזם רוחני".

⁶ תואר כבוד בהודו למורה רוחני.

רודי סבר שלאדם ישנה מטרה אחת בחייו והיא לגדול. גדילה רוחנית לא מתרחשת במישור השכלי ולכן איננה יכולה להתממש באמצעות קריאת ספרים או לימוד אינטלקטואלי. הגדילה היא תהליך נפשי אורגני שחייבים לפתח אותו באופן מודע.

תכליתנו בחיים היא לגדול. בכך איננו שונים מכל יצור חי אחר. אנו קולטים לתוכנו אנרגיה מסוג מסוים, ואמורים להוציא מתוכנו אנרגיה מסוג גבוה יותר. אנו גדלים באמצעות תהליך של מיחזור אנרגיה: אנו לוקחים לתוכנו מתחים ורעלים ומוציאים מתוכנו אנרגיית חיים, באותו אופן שצמחים קולטים פחמן דו חמצני ופולטים חמצן.⁷

רודי תאר את תהליך הגדילה הרוחנית באמצעות טרמינולוגיה שלקוחה מעולם הטבע. הוא ראה את התהליך הרוחני כמקביל לתהליכי גדילה והתפתחות בטבע, שמתבצעים באמצעות מיחזור של אנרגיה. חיי היומיום שלנו מהווים את המקור לאנרגיה הנפשית שאותה עלינו למחזר על מנת לגדול.

האנרגיה שאותה אנו מושכים באופן מודע מכל מה שקורה בחיינו משמשת כדלק לגדילה שלנו. במהלך היום אנו בדרך כלל מגיבים למצבים באופן חיצוני; על מנת לגדול עלינו למשוך אנרגיה באופן מודע מכל סיטואציה, ולהעביר אותה דרך מרכזי האנרגיה שבתוכנו. האנרגיה הזאת עולה לקדקוד הראש, ושם היא יוצרת מאגר שבהדרגה עולה על גדותיו. באופן זה המוח יכול לקבל תזונה ממקור גבוה.

רודי ראה בכל סיטואציה שאנו פוגשים בחיים, ובכל מערכת יחסים שיש לנו, מעטפת חיצונית שבתוכה חבויה אנרגיה שיכולה להזין אותנו. אנו נוטים להיתפס להיבטים החיצוניים של מערכות היחסים שלנו ולעיתים רחוקות אנו רואים את הממד הרוחני שלהן, קרי כיצד אנו יכולים למשוך מהן את התזונה הפנימית שלהן אנו זקוקים.

עלינו להגיע להבנה בתוכנו שכל דבר שקורה לנו הוא חלק מתהליך ההתפתחות שלנו, ולכן חייבים לקבל אותו במצב של ויתור פנימי. אנו חייבים לעכל כל דבר, ולאחר מכן להתעלות מעליו; עלינו לאכול את החיים במלואם עם כל המתחים, הכאבים והשמחה שהם מביאים. רק באמצעות התגברות על סיטואציה ניתן להשיג את ההבנה והתזונה שהיא יכולה להביא לנו.

רודי סבר שתפקידו של המורה הרוחני איננו ללמד במובן הרגיל של המלה. הוא איננו צריך להעביר ידע אינטלקטואלי לתלמידיו. תפקידו של המורה הרוחני הוא להזין את תלמידיו ובכך לאפשר להם לגדול בעצמם.

בכל בתי הספר הרוחניים מתארים את ההשגה הרוחנית במונחים בלתי רגילים, אבל ההדרכה שמקבלים שם היא לעיתים קרובות מאוד דלה. כשנסעתי ברחבי המזרח שמעתי את ההבטחות לחיים רוחניים במלל, אבל לא ראיתי את המציאות שלהם באנשים שפגשתי. ההתנסות של עם סוואמי נייטאנדה הייתה היוצא מן הכלל, מכיוון שהשפע זרם דרכו לתוכי. בכל פעם שוויתרתי ונכנעתי לכוח שבא ממנו חשתי בשפע עצום. חשוב להבין שהקשר שלי עם סוואמי נייטאנדה במישור הפיזי היא רק במשך יום אחד, אולם השפע שקבלתי ממנו עדיין נמצא בתוכי. ברור לי שהבעיה בעולם איננה נובעת מכך שלתלמידים אין רעב לתזונה רוחנית, אלא מכך שלמורים אין את היכולת לספק את צרכיהם. לעורר את סקרנותו של אדם הוא דבר אחד, אך להראות לו כיצד להיפתח לצורך הפנימי שלו הוא דבר אחר. למורים רבים יש יכולת ליצור מסתורין, אבל מטרתם צריכה להיות ליצור חיים.

בפרק "זמן ומרחב" שתרגומו מוצג בהמשך, מתייחס רודי לקשר של תהליך הגדילה הרוחנית לעבר שלנו שחבוי במעמקי הבלתי מודע. רודי השתמש במושג "זמן ומרחב" על מנת לתאר

⁷ מובאה זאת, וכן זאת שאחריה, לקוחות מתוך ספר שיצא לאור לאחר מותו של רודי – Rudi – in his own words

את אותה רמת מודעות שבה אנו מסוגלים לתפוס ההווה לא כנקודה אחת בזמן, אלא כרצף שמכיל בתוכו את כל העבר שלנו.

במושג "זמן ומרחב" אינני מתכוון לזמן שאותו אנו מודדים באמצעות שעונים או למרחב שאותו אנו מודדים באמצעים פיזיקליים. "זמן ומרחב" הוא מציאות מוחלטת, שניתן לתפוס אותה רק באמצעות הארה אמתית. הזמן והמרחב שנגישים לחושים הארציים שלנו לפני ההארה הם מושגים דמיוניים – או לכל היותר קטעים זעירים של המישור "זמן ומרחב".

רודי ראה בהווה את הביטוי המלא לכל העבר שלנו. במישור הפיזי הגוף שלנו מכיל בתוכו את הביטוי הגנטי של הורינו, ודרכם את הביטוי הגנטי של ההורים של הורינו וכך הלאה הרחק אל תוך העבר. באותו אופן הבלתי מודע כולל בתוכו את הביטויים הנפשיים של כל מה שהיינו בחיים הקודמים שלנו.

העצמי העמוק שלנו מורכב ממאות התנסויות שנובעות מחיים קודמים. העצמי הזה הוא מה שאנחנו קוראים הבלתי מודע. הוא יושב עמוק בתוכנו ומתבונן בנו כאשר אנו חיים את היומיום שלנו. אם אנו עושים עבודה טובה ומצליחים להתחבר לחלקים העמוקים של חיינו, הבלתי מודע נפתח בהדרגה ומאפשר ליצירתיות עמוקה יותר להתבטא בחיינו. אם נצליח להתמודד עם התנסות כזאת, הבלתי מודע שלנו יאפשר לעוד חלקים מהמאגר הרוחני האינסופי שקיים בתוכנו לעלות לפני השטח.

השיקוף של חיינו הקודמים בהווה נקרא בטרמינולוגיה ההינדית קארמה⁸, והוא מתבטא בחיי היומיום שלנו במתחים הרבים שאיתם אנו מתמודדים.

מהיום שנולדנו אנחנו חיים בתוך שק של מתחים, ואיננו מצליחים להשתחרר מהם בכוחות עצמנו. המתחים האלה הם חומרים נפשיים שמייצגים את הקארמה שלנו בחיים האלה.

תהליך הגדילה הרוחנית נועד לאפשר לנו להשתחרר מהקארמה שלנו באמצעות הפיכתה לאנרגיה מעודנת יותר. אנו מביאים את העבר להווה, מתעלים מעליו ומעכלים אותו ובאופן זה משתחררים ממנו. לתהליך הזה, כאשר הוא נעשה באופן מודע, קרא רודי עבודה במישור של "זמן ומרחב".

כאשר הדרך שלנו מביאה אותנו למערכות יחסים ולהתנסויות מהעבר במישור של "זמן ומרחב", אנחנו לא נמנעים מהם אלא מנסים להתייחס אליהם. אנו חייבים להיפתח, להתנסות ולהגשים כל דבר שלא הגשמו בעבר, ושנתקלנו בו כהתנסות בחיים האלה. זהו ריחוק שמלווה במודעות, מכיוון שמטרת ההתנסות היא רק להשלים את הקארמה שלנו, אולם ללא מעורבות. במישור של "זמן ומרחב" אין צורך בהמשכיות – אנו עובדים על מנת לפגוש את הרגע של הקארמה, וכאשר אנו נוגעים בו אנו משלימים את הסיטואציה מהעבר.

רודי לא ייחס שום חשיבות לעיסוק האינטלקטואלי בחיים הקודמים. הוא ראה בעבר חומר גלם שצריך לעכל אותו ולהטמיע אותו בתוכנו על מנת שתהליך הגדילה יתרחש. הסקרנות והמסתורין שכרוכים בדרך כלל בעיסוק בחיים הקודמים היו מבחינתו הסחה מהמטרה האמתית שהיא גדילה רוחנית.

⁸ **קארמה** (karma, מסנסקריט - "פעולה" או "מעשה") סך כל מעשיו של האדם - בעבר בהווה ובעתיד. השפעתם המצטברת של המעשים משפיעה באופן ישיר על המציאות - ומכך משתמעת אחריותו האישית של כל אחד על חייו.

לעתים קרובות אנשים אומרים שיש להם ידע לגבי חיים קודמים, ודבר זה מעורר אצל שומעיהם יראת כבוד ותחושה של מסתורין. הדבר דומה לחפירה ארכאולוגית שבה מתגלים כדים עתיקי יומין, אולם כשפותחים אותם מגלים שהם ריקים. הנס וההרפתקה האמיתיים הם לא ביצירת הקשר עם ההיבטים האלה של עצמנו שחיו בעבר, אלא ביכולת לקחת לתוכנו את התוכן ואת התזונה שגלומים בחיים הקודמים שלנו על מנת להעלות את הרמה של הווייתנו.

תהליך הגדילה הרוחנית הוא תהליך נפשי שאיננו מתרחש במישור הפיזי. כתוצאה מכך המחשבה שלנו, שהיא חלק מהמישור הפיזי, איננה מסוגלת לתפוס אותו. על מנת לתאר את התהליך הזה משתמשים בדרך כלל בדימויים, שיכולים להבהיר לתלמיד במה מדובר. עולם הדימויים של כל תורה רוחנית לקוח מתוך ההקשר התרבותי שבו היא נוצרה, ולכן הוא לא תמיד ברור למי שלא גדל בתוך אותה תרבות. רודי לא ראה את עצמו קשור לתורה רוחנית מסוימת ולכן השתמש בדימויים שלקוחים מעולם המושגים שלו, שהוא קל יותר להבנה לאדם שגדל בתרבות המערבית. בתהליך של עבודה רוחנית אנו מנסים להעלות לפני השטח את אותם חומרים שקבורים בתוך הבלתי מודע שלנו. כאשר חומרים אלה עולים למעלה לתוך המודעות שלנו הם הופכים לאנרגיה שמזינה את תהליך הגדילה שלנו. את התהליך הזה תאר רודי באמצעות הדימוי של חלק מקרחון שמתנתק מקרחון גדול וצף על פני האוקיינוס.

המודעות הגבוהה שלנו היא בסך הכל הביטוי של הבלתי מודע שמשתחרר ועולה לרמה שבה הוא ניתן לראיה ולהשגה. האנרגיה הגבוהה של היצירתיות היא קלה יותר ולכן היא עולה ומזינה אותנו, ובאופן זה מתחברת אל המנגנון הנפשי שלנו והופכת למודעות. הדבר דומה לקרחון שצף ליד החוף של ניו אינגלנד. הקרחון הצף התנתק מקרחון גדול יותר שנמצא באזור הקוטב הצפוני, וכתוצאה מההפרדות הזאת ניתן לראות אותו ליד החוף. זהו האופן שהאנרגיה מבטאת את עצמה במישור הפיזי. מה שמתנתק מופיע כדבר נפרד על האופק שלנו.

דימוי נוסף שבו השתמש רודי על מנת לתאר את פעולתו של תהליך הגדילה הרוחנית הוא חלוקה לשלושה מישורים, שכולם צריכים לעבוד במקביל. רודי כינה את המישורים האלה בשמות הבאים: המישור "הפיזי", המישור "הרוחני אנכי" והמישור "הרוחני אופקי", שאותו הוא כינה גם המישור של "זמן ומרחב".

אנו קוצרים את תוצאות עבודתנו בשלושה מישורים: הפיזי, "הרוחני אנכי" ו"הרוחני אופקי". התכנים שמופקים בכל אחד מהמישורים אלה הם חיוניים כשלעצמם, ובנוסף לכך הם חיוניים גם במשותף. ניתן לכנות אותם מרכזי אנרגיה (צ'קרות) קוסמיים מכיוון שהם זורמים אחד לתוך השני. הפעילות הפנימית שמתרחשת בין המישורים האלה הופכת אותם למנגנון אחד ענק. ניתן להשוות את הכניסה למישור הפיזי לכניסה לבית דירות גדול בעזרת מפתח לדלת הראשית. העלייה במעלית היא המקבילה של כניסה למישור ה"רוחני אנכי", והכניסה לדירה שלנו מקבילה לכניסה למישור ה"רוחני אופקי".

המישור הפיזי כולל את הגוף הפיזי וכן את כל המחשבות והרגשות שלנו. תהליך ההתפתחות הרוחנית מתחיל כשאנו מוותרים על המחשבות והרגשות ומאפשרים לאנרגיה שלנו לעלות במישור הרוחני האנכי. רודי משתמש בדימוי של בניין דירות, שבו המישור הפיזי שקול ללובי של הבניין. המישור הרוחני אנכי היא המעלית שלוקחת אותנו למעלה, והדירה שבה אנו גרים היא המישור הרוחני אופקי. רודי השתמש גם בדימוי יותר ציורי ותאר את תהליך הגדילה כמערבולת של אנרגיה, שהיקפה הולך וגדל ככל שרמת האנרגיה עולה לגובה רב יותר.

טבעה של האנרגיה הוא שהיא מתחזקת כאשר אנו עולים מהמישור הפיזי לרוחני – יש פחות מתחים ומרחב עצום ממנו ניתן למשוך אותה. האנרגיה היא בצורת האות V (מערבולת), ואנו נמצאים בקצה התחתון שלה. כשהאנרגיה עולה ההתרחבות בחלק העליון גדלה והמתח פוחת. כמוכן כשאנו עולים אנו מתרחקים משני קווי המתאר של המערבולת, שבהם נוצר המתח. ככל שמגיעים גבוה יותר באותה צורה דמוית האות V, התנועה מתחזקת. טבעה של האנרגיה הוא שהיא זורמת מהר יותר כשיש פחות מתחים סביבה. כמוכן הנפח של האנרגיה מגביר את מהירות הזרימה. כשמגיעים למישור של "זמן ומרחב" זרימת האנרגיה היא מהירה יותר; כתוצאה מכך נראה לנו שהתנאים החיצוניים בעולם שסביבנו נעים במהירות גבוהה מאוד.

הציור שלהלן ממחיש את הדימוי של מערבולת האנרגיה, שמתחילה בקדקוד הראש והולכת ומתרחבת ככל שהאנרגיה עולה לגובה רב יותר.

עליית האנרגיה בקו אנכי לאורכה של המערבולת מאפשרת לנו לבוא במגע עם יותר ויותר חלקים מעברנו, שנמצאים במישור הרוחני אופקי של "זמן ומרחב", ולהשתחרר מהם. תהליך זה מקביל לעליה של כל המרכיבים מתוך הבלתי מודע שלנו, שהופכים למודעים ובכך יכולים לשמש אותנו כמזון לתהליך הגדילה.

בפנימיותו של כל אדם נמצאת המודעות כולה בצורתה הגבוהה ביותר. המודעות נעולה בתוך התבניות שיוצרים המתחים שלנו, וכאשר חתיכה ממנה נשברת היא צפה ועולה אל ההכרה שם היא נתפסת כחווייה של הארה. אולם חוויה זו היא רק השתקפות של השלם. הבלתי מודע בתוכנו כולל בתוכו את הכל. הרוחניות משחררת את התוכן הפנימי ומאפשרת לו לנוע ולהתאחד עם המישור של "זמן ומרחב"; ההתגשמות המלאה של כל מה שהיה נותנת לנו תזונה.

רודי סבר שכל דבר ביקום משרת את התכלית שלשמה הוא נוצר, אולם כבני אדם יש לנו בחירה. אנו יכולים למלא את תפקידנו ולגדול. באופן זה אנו הופכים אנרגיה נפשית גסה לאנרגיה רוחנית מעודנת, ובכך תורמים את חלקנו ליקום באופן מודע.

האפשרות השנייה היא לחיות חיים חסרי מודעות, ולהפוך לאחר מותנו לעוד מרכיב של חומר הגלם שממנו ניזונים החיים.

לכל דבר יש תפקיד. אפילו לזבל יש תפקיד כשהוא נרקב, אבל הוא בוודאי לא מגשים את הפוטנציאל הסופי שלו כשהוא משמש כזבל. כל אדם ממוחזר לתוך היקום. התכלית וההגשמה האמיתיים שלנו נובעים מכמות האנרגיה שאנו מצליחים לעדן. באופן זה אנו מכניסים כמות גדולה של מרכיבי תזונה לאטמוספירה ועוזרים לאנשים אחרים להפוך למוארים.

קניבליזם רוחני

(הספר המלא באנגלית זמין בקישור שלהלן)

המבוא לספר:

כותרתו של ספר זה – "קניבליזם רוחני" – מנסה להציג את מערכות היחסים בין בני אדם מנקודת מבט רוחנית. כשאנחנו אוכלים פרי, הקליפה מספקת סיבים תזונתיים שחיוניים להתפתחותו של גופנו. גם במערכות יחסים בין בני אדם הסיבים הם חיוניים. עלינו "לאכול" את האדם השני במלואו, על מנת לאפשר לכוח החיים לבוא לידי ביטוי באופן מלא. תהליך זה מאפשר העברה הדדית של אנרגיה יצירתית בין אדם אחד למשנהו, ובסופו של דבר בינינו לבין אלוהים.

לא ניתן להגביל את קליטת האנרגיה רק לאיכויות שאותן קל לנו לקבל, אנחנו חייבים לקבל בברכה גם את אלה שמכריחות אותנו לשנות את התבניות שהגבילו אותנו בעבר. עלינו להגיע להבנה בתוכנו שכל דבר שקורה לנו הוא חלק מתהליך ההתפתחות שלנו, ולכן חייבים לקבל אותו במצב של ויתור פנימי. אנו חייבים לעכל כל דבר, ולאחר מכן להתעלות מעליו; עלינו לאכול את החיים במלואם עם כל המתחים, הכאבים והשמחה שהם מביאים. רק באמצעות התגברות על סיטואציה ניתן להשיג את ההבנה והתזונה שהיא יכולה להביא לנו.

במהלך לימודי אצל מורים רוחניים רבים, אכלתי אותם ונאכלתי על ידם. זאת הייתה התנסות נפשית, שנקראת בספרים להיות מוכל על ידי רוחו של המורה. הרוח שלי גדלה על ידי כך שהיא אכלה את מה שהכיל אותה.

ההתנסות שלנו היא בלתי מוגבלת כאשר יש לנו את היכולת להימנע מיצירת מתחים סביבה. לדוגמה: אם תשימו שני עכברים בתוך שק של קמח, הם יאכלו את כל הקמח ולאחר מכן יכרסמו את דרכם החוצה. כשהם יסיימו ויצאו החוצה כבר יהיו איתם עוד כעשרים עכברים נוספים. לעומת זאת בני אדם שימצאו את עצמם בתוך סיטואציה שנראית להם גדולה מיכולתם פי מאה מונים, קרוב לוודאי שימותו מפחד. המחשבות שלנו הן אלה שגורמות לנו לחרדה. גדילה ופיזית ורוחנית תלויה ביכולת שלנו ללעוס ולעכל כל דבר בהדרגה ולאורך זמן.

תורות רוחניות מזרחיות כוללות בתוכן מצבים רבים הדומים לאמור לעיל. אלה הן דוגמאות קלאסיות להתרחבות של אנרגיה. דוגמאות אלה נוגעות תמיד ליכולתנו לגדול ולהתעלות מעל לכל מצב בחיים על ידי כך שאנו לוקחים אותו לתוכנו בהדרגה וניזונים ממנו.

במהלך הלידה הרוחנית שלנו אנחנו דומים לגורים שנולדו לתוך שק. המורה הרוחני הוא כמו אימא שצריכה לאכול את השק, על מנת לשחרר את הגור כך שיוכל לגדול בעצמו. מהיום שנולדנו אנחנו חיים בתוך שק של מתחים, ואיננו מצליחים להשתחרר מהם בכוחות עצמנו. המתחים האלה הם חומרים נפשיים שמייצגים את הקארמה שלנו בחיים האלה. הם יכולים להילקח מאתנו רק על ידי אדם שאוהב אותנו, ומוכן לספוג אותם לתוכו. ללא טיפול במתחים אלה, אנחנו יוצרים לעצמנו חיים שמבוססים על אשליה. כאשר אדם הופך למורה ומתפתח, מספר האנשים שסביבו גדל. הוא משרת אותם ובמקביל ניזון מהם. הוא יכול לקחת לתוכו את המתחים והחומרים הנפשיים שלהם, והם מזינים אותו. יכולתו של המורה לספוג לתוכו את כל החומרים הנפשיים של התלמיד, משחררת את התלמיד מבעיות רבות שאותן הוא איננו יכול לפתור בכוחות עצמו. בדרך זו התבניות הנפשיות שמעכבות את תהליך ההתפתחות הרוחנית שלנו מתפרקות, ואנו הופכים לחופשיים.

הייתה לי הזדמנות להיות במחיצתם של אנשים שנחשבו לקדושים וגיליתי שההבדל היחידי בין מורה לתלמיד הוא יכולתו של המורה להשתמש באנרגיה שלו, להתעלות מעל כל סיטואציה ולעכל בהדרגה את האדם שנמצא מולו. אין זה חשוב כיצד אנחנו נכנסים לסיטואציה; מה שחשוב הוא מה מצבנו כשהיא מסתיימת. תמיד ישנו אדם אחד שאוכל ואדם שני שנאכל: הראשון הוא בעל היכולת לעבוד ואילו השני איננו מסוגל לקבל את התזונה הנדרשת לו. כאשר אנו מצליחים להיפתח ממקום עמוק, לקבל את התזונה הפנימית ולגדול, אנו מפתחים קיבולת של דינזאורים. אנו מסתכלים ביקום בפליאה; האלים הם אלה שאוכלים את האנרגיה של היקום והופכים להיות חלק מאנרגיה זו.

העצמי העמוק שלנו מורכב ממאות התנסויות שנובעות מחיים קודמים. העצמי הזה הוא מה שאנחנו קוראים הבלתי מודע. הוא יושב עמוק בתוכנו ומתבונן בנו כאשר אנו חיים את היומיום שלנו. אם אנו עושים עבודה טובה ומצליחים להתחבר לחלקים העמוקים של חיינו, הבלתי מודע נפתח בהדרגה ומאפשר ליצירתיות עמוקה יותר להתבטא בחיינו. אם נצליח להתמודד עם התנסות כזאת, הבלתי מודע שלנו יאפשר לעוד חלקים מהמאגר הרוחני האינסופי שקיים בתוכנו לעלות לפני השטח.

האנרגיה הבלתי מודעת שקיימת בתוכנו שומרת עלינו, גם כשאנו הורסים את חיינו בעודנו מדמיינים שזוהי הדרך הנכונה לחיות. אנרגיה זו מאפשרת לאנשים להמשיך בחייהם, גם לאחר שהם גרמו לעצמם הרס נוראי. עוצמתו של כוח החיים שקיים בתוכנו, גם כשנראה לנו שחיינו הרוסים לחלוטין, היא בלתי נתפסת על ידי השכל. אנו רואים תופעה דומה בטבע: יערות שנשרפים גדלים מחדש לאחר כעשרים שנה. הנזק שגורמים שיטפונות, סופות ואסונות טבע אחרים נעלם ונשכח לחלוטין כעבור מספר שנים.

ההתאכזרות שלנו לעצמנו יוצרת מתחים רבים בתוכנו, אולם במקביל יש לנו יכולת בלתי נדלית לצאת מכל סיטואציה ולעלות מחדש על דרך של התפתחות וגדילה. זהו הנס האמתי של החיים: לא משנה עד כמה נתעלל בעצמנו ונהרוס את חיינו, כוח החיים שורד בתוכנו ומאפשר לנו להמשיך.

כוח החיים הבלתי נדלה שקיים אצל כל אדם מעורר אצלי אהבה ואמפתיה, ואותו אני רוצה להזין. כוח זה הוא הביטוי העמוק ביותר של אלוהים בתוכנו, והפן היחידי של החיים ששווה להתייחס אליו. אם תאכילו אותו הוא יגדל; אם תתבוננו בו היטב תוכלו לחזות במסתורין של הבריאה.

קטע מתוך הפרק ראשון: "מורים"

ב-1965 במהלך שהייתי באשרם בהודו הבנתי שמחזור של העבודה הרוחנית שלי מגיע לסיומו. חשתי שסיומו של מחזור זה הוא משמעותי עבורי, כי הוא יאפשר לי להטמיע את הבסיס של מסורת הרוחנית ההינדית שאותה למדתי. לא היה לי ספק שאם אעבוד קשה מאוד במהלך החודשים הבאים, בפעם הבאה שאחזור לאשרם של המורה שלי בהודו אוכל להשיג את הרמה של סוואמי. למרות שהתואר כשלעצמו הוא חסר משמעות עבורי (הוא מציין את העובדה שהמחזיק בו מתחייב לחיים של פרישות, והוא שייך למסדר שנוצר על ידי השנקראצ'ריה), חשתי שהקבלה שלי על ידי המורה שלי וכן על ידי קדושים הינדים אחרים תפתח לי את הדרך לראשונה לרמה פנימית שיושבת על יסודות איתנים. היה חשוב לי לקבל את ההכרה הזאת כמקום שממנו אוכל להעריך מחדש את עבודתי הפנימית. באופן זה אוכל בבירות רבה להשיג מודעות חזקה יותר. דברתי על נושא זה עם חברים הודיים רבים ששהו איתי באשרם, מכיוון שהוא נבע מתוכי. באשרם של באבא⁹ שהיה באותו זמן אדם צעיר בשם צ'קראפאני אולל, שניחן ביכולות טלפתיות חזקות, והוא עזר לי להבהיר לעצמי את הכיוון שלי. באמצעות כוח הראיה שלו והחברות בינינו הוא היה מסוגל לחזק את היכולות שלי ולהבין את הכיוון שלי מיד, אפילו לפני שאני הבנתי אותו. בעזרתו יזמתי שיחה עם באבא וחיזקתי באופן נפשי את עמדותי. באותו ביקור באשרם, שהיה לפני שהפכתי לסוואמי, חשתי תכונות חדשות שעולות בתוכי, ושאותן לא רציתי לבטא מכיוון שהדבר היה נראה כטעם רע. דיברתי עליהן עם מר אולל וסיפרתי לו על תחושותי שרבות מהתכונות הרוחניות הגבוהות שבגינן התפרסם המורה של באבא - בהגוואן ניטיאנדה, מתגלות בתוכי. מכיוון שסוואמי ניטיאנדה היה אדם מאוד קדוש וחשתי אליו כבוד בלתי רגיל, חשבתי שאינני יכול לשתף את באבא בתחושות אלה. ידידי הסכים איתי שאכן הכוחות הרוחניים האלה קיימים בתוכי, ויעץ לי לא לדבר על כך עם איש. כמה ימים לאחר מכן, כאשר היינו בגן בחברתו של באבא, מר אולל התחיל לפתע לספר לו את כל הדברים שעליהם שוחחתי אתו. המורה שלי צחק והכה אותי בקדקוד הראש; באותו רגע חשתי כאילו שראשי נפתח באופן פיזי ומתוכו פורצת נביעה שמרססת מים אל חלל האוויר. באבא אמר שהוא הקיש על ראשי פעמים רבות בעבר על מנת להעלות את הכוח הרוחני הזה, שהוא אותו כוח שהיה גם למורה שלו. דבר זה היה מעבר למה שקיוויתי אי פעם; באבא התייחס אלי בנדיבות והכיר בתכונה בתוכי שהייתה מזוהה לחלוטין עם סוואמי ניטיאנדה. הכוחות הרוחניים שעלו בי כתוצאה מאותו ליטוף של ראשי הביאו ליצירתן של התגשמויות רבות, ולזרימה מתמשכת של אנרגיה ברמה גבוהה יותר. כשנסעתי שוב להודו בינואר 1966, הייתה בי אמונה שלמה שהכוח הזה הביא אותי לרמה של סוואמי. היה לי ברור שגילי הצעיר יקשה עלי לקבל את התואר הזה¹⁰, בנוסף לקושי שנבע מכך שלא הייתי שייך לדת או לתרבות ההינדית. חשתי שאני צריך לחשוף את הסיבות לצורך שלי בהשגת ההכרה זאת, כך שאוכל להבהיר לעצמי את הכיוון של הגדילה הרוחנית שלי. כשנכנסתי לאשרם הייתי נחוש בדעתי שלא להסתפק בשום דבר פחות מכך. הבעתי את רגשותי בפני מר אולל, ובמהלך הימים שלאחר מכן שוחחנו על חלק מההיבטים של הגדילה שלי עם המורה שלנו. באבא נשאל האם אני יכול לבצע נסים מסוימים, והאם אני מסוגל לבצע סוג מסוים של עבודה רוחנית פנימית שהיא משמעותית לדרגה הרוחנית של סוואמי. הוא נתן את אישורו באופן לקוני שההיבטים האלה מתקיימים אצלי על בסיס יומיומי. חשתי בתוכי את המאבק הנפשי ביני לבין המורה שלי. לא היה לכך מעולם ביטוי מילולי. היה לי חשוב ביותר לא לסגת מהעמדה שלי, שאינני מוכן לפשרות ואני רוצה בהכרה מלאה בעבודה שעשיתי עד כה. השבוע עבר עלי בתחושה מוזרה, מכיוון שהייתי יותר ויותר בממד אחר. הייתה התרגשות מאוד גדולה באשרם בנוגע לניסוי שעמד להתרחש בקרוב. כמה רופאים שהתעניינו בכתבי יד הינדים עתיקים בנו מבנה שעשוי מבוץ ומקני סוף, על פי נוסחה עתיקה. בתוך המבנה הזה היה מבנה נוסף ובתוכו חדר קטן, שאליו אמור היה להיכנס אדם כבן שבעים. באמצעות תזונה מיוחדת שגם היא הופיעה באותם כתבי יד, הרופאים קיוו שלאחר 2-3 חודשים הוא יצא במצב גופני של אדם בן שלושים וחמש. רוב השיחות באשרם נסבו על הניסוי הזה.

⁹ באבא - כינוי למורה רוחני; במקרה הנדון הכוונה לסוואמי מוקטנדה, מורו של רודי.

¹⁰ רודי היה באותה תקופה בן שלושים ושמונה.

מעולם לא התעניינתי בניסויים מהסוג הזה ולכן לא התערבתי בשיחות שנסבו על נושא זה. יום אחד באבא שאל אותי אם שמעתי על הניסוי. עניתי שכן, אך לא הוספתי דבר על כך. שלושה ימים לאחר מכן הוא שאל אותי שוב אם ראיתי את המבנה שבתוכו התרחש הניסוי. שוב השבתי בחיוב. אז הוא שאל אותי מה אני חושב על הניסוי. אמרתי לו שראיתי ביפן עצים עתיקים שהפכו לננסים וגדלו לגובה של כמה אינצ'ים בלבד. השורשים של אותם עצים נחתכו כשהם היו בני מספר חודשים בלבד. נדרשה עבודה מתמשכת על אותם עצים, כך שלמרות שהם הגיעו לגיל מופלג ניתן היה לשלוט בגובה שלהם. אמרתי לו שלמיטב הבנתי ניתן באמצעות עבודה מאומצת בשלבים המוקדמים של הגדילה, להגיע כמעט לכל תוצאה סופית רצויה. לעומת זאת אינני מאמין שניתן להתחיל עבודה על עץ זקן שתגרום לכך שהוא יראה צעיר. באבא רק הניד את ראשו. אין זה חשוב לי לדעת אם ניסויים מסוג זה מצליחים או לא; התחושה שלי היא שהם מהווים הסחת דעת מהתבנית שנחוצה לגדילה רוחנית. אין זה משנה לי אם התובנה שלי נכונה או לא. הרעיון הבסיסי שעומד מאחורי ניסויים כאלה איננו נחוץ לגדילה שלי, ולכן הם אינם רלוונטיים עבורי ואינני רואה טעם בשיחה עליהם.

יום לפני היום האחרון לשהותי באשרם התעוררתי נחוש בדעתי להתייצב פנים אל פנים מול המורה שלי ולבקש את עזרתו באותו ערב, על מנת לגבש את מקומי הרוחני כסוואמי. לאחר ארוחת הבוקר ישבתי באולם וחיכיתי שהוא ייכנס. אחת מהתלמידות שישבה שם אמרה לי שבאבאג'י (מילולית – אבא; תואר חיבה למורה רוחני) קם בבוקר עם חום, דבר שהיה קורה לו לעתים קרובות. במצבים אלה הוא היה מאוד חלש ולא במיטבו. זמן קצר לאחר מכן הוא הגיע, וכשהוא ישב בכיסאו עם הפנים אלינו היה ברור שהוא לא חש בטוב. הוא נראה עייף ומרוחק. חשתי שאין זה הזמן המתאים לשוחח אתו לגבי מצבי. במשך היום היה לי מאוד קשה, מכיוון שהייתי בחשש ממה שלתחושותי הייתה התגשמות שעומדת להתרחש בקרוב. מצבו הגופני של המורה שלי העמיד בספק את האפשרות של התגשמות זו. שום דבר בתוכי לא היה מוכן להיכנע בנוגע למה שהאמנתי שצריך לקרות.

בכל ערב בשעה שמונה כאשר דלתות המקדש נסגרו, אלה מאתנו שישנו באשרם הורשו לפעמים לשבת עם הסוואמי. פריצות הדרך העיקריות שלי הושגו תמיד באותם ערבים מיוחדים. באותו ערב בשעה שבע, בעודי יושב באולם עם באבא, הבעתי לבסוף את רצוני להיות אתו לאחר שהמקדש ייסגר. הוא חיך ואמר לי שהוא אבא שלי והוא יודע שלא ארצה להפריע לו במצבו. אמרתי לו שאני אוהב אותו כמו את אבי ואינני רוצה בשום אופן להכביד עליו במצבו הנוכחי. אולם מכיוון שחשתי שאני חייב עזרה דחופה שאלתי אותו האם לאחר שייכנס לחדרו, הוא יוכל להשאיר את הדלת פתוחה כך שאוכל להיכנס בזמן שהוא ישן ולשבת לידו, ובאופן זה השקטי¹¹ שלו תאפשר לי להשלים את עבודתי. סוואמי מוקטננדה נעמד והתחיל לצחוק, הוא הצביע לעבר היושבים באולם ואז הצביע לעברי ואמר: "הוא טיפש בדיוק כמוני." הוא הרים אותי מהכתפיים ואמר לי: "בוא." מיד חשתי בתוכי התפרצות אדירה של כוח רוחני שהטילה אותי לעבר הקיר והביא לזעזוע חשמלי בכל גופי, שהתחיל לפרכס ולהתעוות. במשך כשעה הגוף שלי התנועע ללא שליטה כאילו הייתי תחת התקף אפילפסיה. ראיתי חזיונות מוזרים וחשתי שמקומות בתוכי שמעולם לא נפתחו בעבר, נפתחים עכשיו. בתוך כל ההתנסות הזאת שמעתי רעש של מצלמת קולנוע וראיתי נורות הבזק של מצלמה, כאילו אנשים מצלמים את ההתנסות שלי. לחלקיק שניה משהו בתוכי רצה לזנק ולהכות את כל מי שעושה את זה, אבל ויתרתי על הדחף הזה מיד כשהבנתי שזאת רק האישיות שלי. ידעתי שאסור לי לעשות שום דבר שיפריע להתנסות.

מאוחר יותר כשהייתי כבר מותש נלקחתי לחדרי ומיד שקעתי בשינה עמוקה. התעוררתי בארבע וחצי לפנות בוקר ושני תלמידים הביאו לי תה וקצת פירות, ודברו בהתלהבות על המבחן שלי. הם אמרו לי להתרחץ וללכת לפגוש את המורה שלי. קדוש גדול בשם ראנג אבדאוד שבקר באותו זמן באשרם, היה ביחד עם סוואמי מוקטננדה. כשנכנסתי לאולם באבא סימן לי בידו לכיוונו של אותו קדוש. דחפתי את ראשי לרגליו של ראנג אבדאוד וחשתי באנרגיה שנכנסת לתוכי דרך קדקוד הראש שלי. לאחר מכן באבא ספר לי שאני סוואמי ונתן לי את השם רודרנדה, שפירושו לדבריו הוא היבט מאוד פראי של האל שיווה. בנוסף לכך הוא אמר שיהיו לי התנסויות בלתי רגילות כל הזמן, ושאני אהפוך ליותר ויותר עצמאי.

¹¹ שקטי – אנרגיה רוחנית.

פרק רביעי: "זמן ומרחב"

הנושא של גלגול נשמות מלווה בדרך כלל בעניין רב ובתגובה רגשית חזקה. מעין קסם מסתורי מתעורר בתוכנו כאשר מדברים אתנו על קשרים קארמתיים מהעבר. זאת דוגמה לקלישאה הישנה שהיכרות קרובה עם משהו מביאה לחוסר כבוד כלפיו. אנשים שמאמינים בגלגול נשמות בדרך כלל חשים את החיים הקודמים יותר מאשר את חייהם הנוכחיים. זה טבע האדם – הדברים שעליהם אין לנו צורך לקחת אחריות תמיד מושכים אותנו יותר. מכיוון שהחיים שלנו בהווה כוללים בתוכם את החיים הקודמים שלנו, הרי השלם (החיים בהווה) אינו יכול להיות פחות מחלקיו (החיים הקודמים). הגישה המעשית היא לנסות להרחיב ולהעמיק את החיים שאנו חיים עכשיו. ערכם של הקשרים מהחיים הקודמים נמדד ע"י היכולת המודעת שלנו להשתמש בהם על מנת להרחיב את מה שקיים בהווה. אנשים מתקשים להבין שבשנייה שיצרנו קשר עם התנסות מהעבר, הצלחנו להביא אותה להווה. או שנצליח לשלב את ההתנסות הזאת באופן מודע בהווה, או שהיא תהפוך לאשליה. הסיבה לכך היא שאנרגיה שמופנית לעבר איננה יכולה בשום דרך לקדם את תהליך הגדילה שלנו. אולם כשמביאים את האנרגיה של העבר להווה, ניתן להרחיב את המודעות ולגדול. הזדהות רגשית עם התנסויות מהעבר תביא ברוב המקרים לאשליות ולפנטזיות, במקום למודעות למצב הנוכחי.

אנשים לעתים מגזימים לטוב או לרע ביחס לדברים שבהם הם מתעסקים. כאשר אנו נמצאים בקשר קארמתי עם אדם מסוים יש לנו נטייה להפריז בהסתכלות החיובית על אותה מערכת יחסים. בוודאי שעדיף להיכנס למערכת יחסים עם רגשות חיוביים ולחוש חמימות ואהבה. אם לקשר בין שני האנשים יש סגולות חיוביות, הדבר יתבטא במצב של גדילה מתמשכת. אם לעומת זאת הקשר הקארמתי בעבר היה שלילי או הרסני, הוא יתבטא בנסיבות של חייהם בהווה. אחד מהם, או אפילו שניהם, ייחלשו כתוצאה מזרימת האנרגיה למערכת היחסים הקודמת. מה שאנו רוצים שיקרה, בעקבות איזה רעיון רומנטי לגבי קשר קארמתי או גלגול נשמות, הוא רק אשליה.

בקרתי פעם אצל קבוצה של אנשים שלא היו גננים טובים במיוחד. הם הראו לי בגאווה את הגינה שלהם שהייתה מכוסה בשיחים עם עלים אדומים ויפים. מכיוון שהכרתי את האנשים האלה וידעתי שבדרך כלל הם אינם מצליחים בגידול צמחים, חשדתי שמהו לא בסדר ושאלתי אותם כמה זמן השיחים האלה גדלים בגינה שלהם. תשובתם הייתה שהשיחים הופיעו לפני כארבעה חודשים. אין לי הרבה ידע בגידול צמחים, אבל הכרתי את האנשים האלה טוב ולכן אמרתי להם שלדעתי השיחים האלה עלולים להיות גידולי פרא. הם מאוד כעסו עלי והאשימו אותי שאינני מסוגל ליהנות מהיופי של השיחים בגינתם. הסברתי להם שדעתי מבוססת על ההיכרות איתם כגננים, שבעטיה חששתי שהצמחים אצלם בגינה הם גידולי פרא. לאחר שהם בדקו מהם השיחים שגדלו אצלם הם גילו שצדקתי ולקח להם זמן רב לעקור את כל השיחים, מכיוון שהם התפשטו ושלחו שורשים עמוקים לתוך האדמה.

זוהי דוגמה לגישה מציאותית לעומת אשליה. אותם אנשים רצו מאוד שהשיח שלהם יהיה צמח נוי בעל ערך, ולא הרשו לעצמם לראות אותו כמות שהוא - גידול פרא מסוכן שיכול לחנוק כל צמח אחר שגדל בגינה.

לרגשות, במיוחד כאלה שמקורם בקשרי עבר מהמישור של "זמן ומרחב", יש מערכת שורשים עמוקה שבעטיה הם הצליחו לשרוד במשך זמן כה רב. כאשר רגשות כאלה מתעוררים בנו, הם מושכים אנרגיה ממקומות מאוד עמוקים בתוכנו ומצליחים לגדול בקצב מאוד מהיר. יתרה מכך, המגע עם סוג כזה של אנרגיה מתאפשר רק לאחר שהמודעות הרוחנית התפתחה לרמה מאוד גבוהה. רק אז ניתן להיות מודעים לקשרים אלה מהחיים הקודמים, אפילו באופן מאוד קלוש. מכיוון שהם באים מהעבר הרחוק יש להם עומק, וכתוצאה מהגמישות הרבה שנדרשת למסע דרך המישור של "זמן ומרחב" הם מאוד חזקים. הזרעים הקוסמיים האלה אינם מיועדים לגננים חובבים; נדרשת מודעות עמוקה וריחוק כדי להשתמש בהם באופן מועיל. אדם צריך להגיע לרמה מתקדמת של התפתחות רוחנית לפני שהוא יכול להתקיים במישור של "זמן ומרחב".

במושג "זמן ומרחב" אינני מתכוון לזמן שאותו אנו מודדים באמצעות שעונים או למרחב שאותו אנו

מודדים באמצעים פיזיקליים. "זמן ומרחב" הוא מציאות מוחלטת, שניתן לתפוס אותה רק באמצעות הארה אמתית. הזמן והמרחב שנגישים לחושים הארציים שלנו לפני ההארה הם מושגים דמיוניים – או לכל היותר קטעים זעירים של המישור "זמן ומרחב". טבעו של כל דבר שגדל לעומק הוא להאיץ ככל שהוא מתקדם יותר. התפתחות הכלים, היסודות וההבנה שלנו מתרחשת באמצעות מאמץ גדול במשך תקופה ארוכה. כמות העבודה הרוחנית שהושקעה בהתפתחות של הרמה הגופנית, החומרית ואחר כך הרוחנית יוצרת קרקע שהיא בעלת שני ממדים, שתפקידם לשמר את האנרגיה הזאת עבור הממד השלישי. התנסויות במישור של "זמן ומרחב" אינם מיועדות לאנשים ברמת התפתחות נמוכה, שאין להם את העומק המספיק שנדרש על מנת להכיל את מערכת השורשים העמוקה ואת תבנית הגדילה המואצת. העציצים על המרפסת מתאימים לגידול פרחים, אבל לא ניתן לגדל בהם עצים.

כל מי שעובד על מנת לגדול חייב להבין באופן מודע שכלל שגדלים ומתפתחים יותר, הריחוק חייב להעמיק במקביל הן במישור הרגשי והאינטלקטואלי והן במישור הרוחני. חייבים להתחיל לקבל את העובדה שהמציאות היא כפי שהיא ולא כפי שהיינו רוצים שהיא תהיה. חייבים לפתח מודעות מעשית, פשוטה וחיונית. תכניות, חלומות ורצונות הם דברים שמתאימים לאנשים שעומד לרשותם זמן רב, אבל לא מתרחש בתוכם תהליך של התפתחות. להילחם במצבים שהם בלתי נמנעים מהווה בזבוז של אנרגיה; אם רוצים לגדול צריך להשתנות מבפנים ולהתעלות מעבר לכל סיטואציה. החלומות, התקוות והאשליות שלנו חייבים להיעלם כאשר אנחנו גדלים, אחרת לעולם לא נוכל לקבל את המציאות כפי שהיא. יתרה מכך, המציאות היא עשירה הרבה יותר ממה שאנו משערים ומראה לנו את הגמול של תהליך הגדילה. צריך להיות טיפוש כדי לזנוח את הגמול הזה לטובת כל דבר אחר שקיים בתוכנו, שנובע מהתנסויות של חיים קודמים או מפנטזיה ילדותית מעוותת. הדבר דומה לתייר שנוסע להודו בפעם הראשונה כשהוא שקוע בחלומות הילדות שלו על המזרח האקזוטי, אבל שוכח לקחת אתו כדורים נגד דיזנטריה. במהלך שבוע אחד של אכילה ושתייה חופשית וללא אבחנה, הוא יהרוס את בריאותו ויאלץ לעזוב.

מודעות משמעה לחיות עם הבחירה המודעת - להשתמש באנרגיה שלנו באופן שמנציח את התבנית החיובית שאליה אנו שואפים. כל התבניות שמתגלות לנו מייצגות את החיים ולכן כאשר מופיע סימן של ירידה בחיוניות שלנו, אנו חייבים לבדוק את עצמנו ולעקור את אותם מרכיבים ששואבים מאתנו אנרגיה ולוקחים אותנו בכיוון הפוך מזה שאליה אנו שואפים. בתהליך זה חייבים להיות חסרי רחמים מכיוון שאנשים או מצבים ששואבים מאתנו את כוח החיים שלנו, מחלישים את המבנה הנפשי שלנו ואת היכולת שלנו לראות באופן מודע את השינויים שחלים בו. העלים של שיח שמוקף ע"י פטריות או מזיקים הופכים לצהובים, ודבר זה משקף את הסכנה שבה הוא נמצא. אדם עם מודעות יראה את הסכנה וירסס את השיח, או יבצע כל פעולה אחרת שתמנע ממנו למות. חוסר מודעות גורם לכך שאנו מסכנים את כל המערך של חיינו. כל דבר חי מבטא בעשרות דרכים את הצורך שלו בתשומת לב. הצורך התמידי במודעות במהלך השלבים השונים של הגדילה קובע את היכולת שלנו לגדול. החיים הם מוזרים: לא תמיד אנו מקבלים אנרגיה מהאנשים שאיתם אנו בקשרים מאוד עמוקים. אנחנו לוקחים לתוכנו כמות קטנה של אנרגיה שאתה אנחנו מזדהים מבחינה רגשית, אולם אנחנו מתעלמים מהכמות האדירה של האנרגיה שזורמת החוצה בגלל הצורך שלנו לשמר את האשליה הרגשית שלנו.

לפני שנים רבות אישה צעירה ונשואה נהגה לבקר אותי בעסק שלי. היה בינינו קשר רגשי חזק מאוד. מהות הקשר הייתה לחלוטין לא ברורה לי; הייתי צעיר וחשתי שהקשר הוא רגשי. רק לאחר מספר שנים המצב התבהר לי וראיתי שאני משקיע בקשר הזה כמות אנרגיה בלתי רגילה. זאת הייתה החוויה הקרובה ביותר למוות גופני שחוויתי במשך כל חיי. ההתנסות הזאת לקחה ממני כמות אדירה של אנרגיה, וכן גרמה לאותה אישה להתנהג בצורה שונה לחלוטין מההתנהגות הרגילה שלה. הדבר דומה לדג קטן שמזינים אותו באנרגיה מאוד חזקה, עד שהוא הופך לכריש ענק ונהיה מסוכן לסביבה שלו. לא יכולתי להאשים את האישה במצב הזה, אבל הבנתי שכמויות גדולות של אנרגיה רגשית הן טובות רק אם קיים איזון הדדי שמיטיב עם שני הצדדים.

בעקבות ההתנסות הזאת התחלתי להתבונן בהרבה מערכות יחסים שבהן בידי ביטוי רגשות עזים,

וגיליתי שלעתים קרובות אדם אחד גדל על חשבוננו של האדם השני שנהרס לחלוטין כתוצאה מהקשר. לא תמיד זה משנה איך מתחילה מערכת היחסים בין שני אנשים, מה שקובע הוא מה שנוצר ביניהם בעקבות הכימיה ההדדית שלהם. מערכת יחסים בין גבר חלש לאישה חזקה עשויה להביא לכך שהגבר יתחזק על חשבון האישה, וכתוצאה מכך שהכימיה שלו תעכל את הכימיה של בת זוגו (וכמובן גם ההפך יכול לקרות). בחיים הרוחניים בדומה לחיים הפיזיים בעולם החומרי, מערכות יחסים שמתפקדות היטב יכולות להשתנות לחלוטין כתלות באופן שבו הכימיה של אדם אחד מעכלת או את הכימיה של האדם השני. חיוני להבין באופן מודע שחברים טובים יכולים להפוך למכשולים משמעותיים להתפתחותנו, אם אנחנו לא מודעים כל הזמן לשינוי בזרימת האנרגיה שבינינו לבין האחרים. אנו רוצים תחושה של ביטחון שנובעת מיציבות ומהתמדה, אבל חשוב להבין שבעולם אין יציבות והתמדה למעט בקשר שלנו עם האנרגיה היצירתית הגבוהה.

אנשים רבים אוהבים לתמוך באמן חסר כל. הם יזיזו עולמות על מנת לגרום לו להיות מפורסם. אולם כאשר אותו אמן מצליח, חלק גדול מאלה שרצו בטובתו הופכים להיות המבקרים שלו והם לועגים לו ומציבים בפניו דרישות רבות. מרגיז אותם שהוא גדל מעבר לרמה שבה הם הרגישו נוח בחברתו. זהו אחד הסיכונים של גדילה מודעת. חייבים להבין שכאשר אנו גדלים לכיוון של הארה רוחנית אנחנו במקביל מתרחקים מהרבה אנשים. בטבע עצים שצומחים מהר נהיים גבוהים יותר מעצים שצומחים לאט, ובסופו של דבר עשויים לגרום לכיליונם בכך שיסתירו מהם את אור השמש. הסיבה לכך שאדם לא מצליח לשמר מערכות יחסים איננה בהכרח ביטוי לחולשה; לפעמים שני אנשים פשוט אינם יכולים לגדול ביחד.

כאשר אדם מבקש מאתנו לסיים את מערכת היחסים אתו עלינו לחוש חמלה, אהבה והבנה עמוקה. כאשר אתם גדלים היכולת לאפשר למערכת יחסים להיפסק מבטאת טוב לב עמוק מאוד. אחרת אנחנו דומים לאדם עשיר שלוקח חבר עני למסעדה ונותן לו להסתכל עליו כאשר הוא סועד את ליבו בארוחה דשנה. חוסר מודעות ברגעים מסוימים כאלה עוצר את תהליך הגדילה שלנו. לפעמים אנשים שגדלים מנסים לסחוב את חבריהם איתם. אולם ניסיון כזה יביא לא רק להאטה ניכרת בתהליך הגדילה שלהם, אלא גם לתסכול רב אצל אותן חברים שאינם מסוגלים לעמוד בכך.

כאשר אני מהרהר בשלושים השנים האחרונות אני יכול להבחין בין ארבע קבוצות שונות של אנשים שהיה להם עניין עמוק בי מכיוון שהם חשו את הפוטנציאל הרוחני שלי. הייתי מזועזע לגלות שאלה שהגנו עלי כנגד כל האחרים, היו הראשונים שתקפו אותי בחריפות כאשר עשיתי את הדבר הבלתי נסלח והגשמי את הנבואות שלהם. לקח לי שנים רבות להבין שאילו היה להם פוטנציאל לגדול, הם לא היו מזדהים עם היכולת שלי אלא מפתחים את היכולות של עצמם.

עבודה רוחנית נעשית על מנת לספק את תכלית הקיום שלנו על פני האדמה. מידת העלייה של הכוח הרוחני מוגבלת רק על ידי הרצון שלנו. באופן קבוע אנו חשים סיפוק מתוצאות מאוד מצומצמות. סוואמי ניטיאנדה כתב על הנשימה ועל כך שצריך לעקוב אחריה כשהיא נכנסת לתוך הגוף. כשזורקים אבן לתוך באר, הקול של האבן הפוגעת במים נשמע תמיד מאוחר יותר ביחס לציפיות שלנו. זהו עקרון מאוד פשוט בעבודה רוחנית שלעתים רחוקות מיישמים אותו: צריך לאפשר יותר זמן לנשימה, לתנועה ולאנרגיה להתרחב. אנחנו לעולם לא מסיימים שום דבר, במיוחד במה שנוגע לביטויים של אנרגיה רוחנית. אנו שמים מגבלות על השאיפות שלנו גם באמצעות תרגול מדיטציה, בכך שאנו משתמשים בכוח הרוחני על מנת לשמר את מצבנו ולהפוך את התנאים השליליים של חיינו לנסבלים.

הסמל שבא לידי ביטוי בדמותו של ישו התעוות מזמן. אנשים מעטים מתייחסים אליו כאל דרגה רוחנית מעליהם, שבאמצעותה הם יכולים להתקדם אל האינוסופי. במקום זה אנשים משתמשים בו כדרגה רוחנית שמולה הם משווים את מצבם הרוחני, ובכך מגבילים את עצמם. כמעט כל המורים הרוחניים הופכים להיות המגבלות של התלמידים שלהם, במקום לשמש כדרגה בחלל שבה התלמיד משתמש כדי לעלות לעולם הרוחני האמתי ומעבר לו.

כאשר אנו חשים בטוחים בבסיס שלנו, אנחנו יכולים לוותר עליו. כאשר יש לנו בטחון בחיים הרוחניים שלנו אנו יכולים לוותר גם עליהם; אולם לתדהמתנו נגלה שהם אינם נפסקים, אלא ממשיכים להתרחב

ולהתעדר באופן אינסופי. השכל והדמיון שלנו הם אלה שמגבילים אותנו ללא הרף, מכיוון שאיננו מסוגלים להיפרד מאותם חלקים שאנחנו מבינים או חושבים שאנחנו מבינים. אנחנו מעדיפים להנציח את העבר המדומה במקום לחקור את המציאות האמתית של טבענו. רק כאשר נאפשר לאנרגיה שלנו לעלות ללא הפסקה נגלה את הקשר האמתי שלנו עם האנרגיה שבאטמוספירה. כאשר אנחנו מרגישים מספיק בטוחים לאפשר לכוח הזה לזרום מתוכנו ולעלות ללא הפסקה, אנחנו יוצרים קשר עם אותן תכונות שקיימות רק במישור של "זמן ומרחב".

אנחנו כל כך לא בטוחים בעצמנו עד שאנו מנסים להיאחז לתמיד בכל התגשמות של אנרגיה שבה אנו נתקלים. לא רק שאנו נאחזים בה, אלא אנו גם סוחטים אותה עד שהיא מפסיקה להזין אותנו. רק הצורך התמידי לוותר באופן מודע מאפשר לאנרגיה הרוחנית לזרום. כל הדברים שנמצאים באטמוספירה מייצגים אנרגיה שמאפשרת לנו לעלות לרמה גבוהה יותר.

באחד הימים ישבתי מול אדם שצייר אותי ועבדתי בשקט בתוכי. האנרגיה שלי עלתה ויצאה החוצה, ולפתע ראיתי פנים מוזרות מסתכלות עלי. הוא נראה כמו ארהט (אדם קדוש בטרמינולוגיה הבודהיסטית) עם ראש מאוד נפוח ופנים עתיקות. חשתי בהתנגדות בתוכי ולכן לקחתי נשימה עמוקה על מנת להיפתח בפנים ולקרב אלי את הרושם של ההתנסות. חשתי עקצוץ חזק ברקות כאשר הכוחות שיצאו מהישות הזאת כפו את עצמם על מוחי ושכלי. הפנים נסוגו אולם לאחר כעשר דקות של עבודה פנימית ראיתי אותו ניגש אלי שוב, כשהפעם הופיעה דמותו המלאה לבושה בגלימה. נפתחתי באופן מאוד עמוק על מנת לקבל את הקשר הזה וחשתי בתוכי התמזגות של הכימיה שלי עם הכימיה של ההתגשמות של האדם שאותו חוויתי. לאחר מכן ראיתי אנשים רבים עומדים אחד אחרי השני כאשר הדמות שחוויתי עומדת בחזית. זה היה כמו שרשרת אינסופית שעולה לאטמוספירה. חשתי תחושת אחווה עם כל אחד מהם כאילו האנרגיה שלי התחברה לאנרגיה שלהם בתוך ישות רוחנית אחת. חשתי את הקשר איתם ואת התזונה הפנימית שקבלתי ממנו במשך כל אותו יום.

התנסויות כאלה שמגיעות מהמישור של "זמן ומרחב" משנות את כל הכימיה שלנו. הן רק מוסיפות לנו ואינן מאיימות על שום דבר בתוכנו, למעט על ההתנגדות לשינוי שקיימת בתוכנו. אני חש בתוכי באופן תמידי את ההתמזגות של הכימיה שלי עם הכימיה של ישויות רוחניות, ואת השינוי שחל באנרגיה שלי כתוצאה ממיזוג זה. זוהי תחושה מאוד לא נוחה כאשר הטבע שלנו משתנה ואנו קולטים ומטמיעים בתוכנו את תוספי תזונה הקוסמיים האלה. זה מזכיר לי משפט ששומעים תמיד מההורים שלנו: "תיקח את זה כי זה טוב עבורך". אני נאלץ לשכנע את עצמי לבלוע את ההתגשמויות הרוחניות האלה ולספוג אותן לתוכי, מתוך ידיעה שהתהליך תמיד מסעיר את הכימיה שלי. במקביל לכך שיותר ויותר אנרגיות כאלה נכנסות לתוכי אני יכול לראות את השינויים שמופיעים בחיים הרגילים שלי. המתקנות שצומחת בתוך ההווה שלי מתבטאת באמצעות האנשים שסביבי. רק באמצעות האהבה שאני חש אליהם והשירות שאני עושה עבורם אני יכול לקבל את אותה מציאות פלאית שאליה מתפתחים החיים שלי.

באחד הימים כשהתבוננתי בגילופי אבן עתיקים מהודו, ראיתי שהם מציגים את הכוח הרוחני שעולה לממד גבוה יותר. הדמויות המגולפות מבטאות את היופי, האהבה וההווה שאנו מייחסים לאלוהים, אבל למעשה זוהי ההבשלה של האנרגיה רוחנית. לא ניתן להגיע להבשלה כזאת באמצעות דיבורים על חיים רוחניים; צריך לחיות אותם על מנת לגרום לתהליך לקרות.

המעבר מהמישור הגופני למישור הרוחני, ומשם למישור של "זמן ומרחב" לא דורש שינוי במבנה הגופני שלנו. ההתקדמות בתחומי האלקטרוניקה, המכניקה והתעופה חייבה את המהנדסים למזער חלקים רבים. אילו המכשור שנמצא על מטוס הג'מבו 747 היה דומה למכשור של המטוסים הראשונים, גודל המכשירים ומשקלם לא היו מאפשרים למטוס להמריא. גדילה מחייבת הקטנה של הממדים. אין זה אומר שהדברים נעשים קטנים באופן פיזי, אלא שהם קטנים ביחס לעבודה שהם יכולים לבצע. טיל שמשוגר לירח עובר מרחק גדול פי כמה וכמה מהמרחק שמטוס רגיל נדרש לעבור, אבל גודלו של הטיל לא שונה בהרבה מגודלו של מטוס. לפעמים הכלי המודרני אפילו קטן יותר מהכלי הפחות מתוחכם. הדבר נובע מכך שהמנועים החדשים משתמשים באופן יעיל יותר בדלק שלהם. עד שנבין שאין צורך להתייחס

למושגים של גודל ומרחק, נהיה מוגבלים ע"י מחשבתנו. אין סיבה שהויתור ייצור מגבלה של גודל ומרחק; אלה הן מגבלות של השכל. רק כשחשים את האנרגיה נעה באופן אינסופי בחלל ניתן להתחיל למשוך את אותם מרכיבים בלתי רגילים שנמצאים שם.

בתהליך הגדילה תפגשו כמויות בלתי נתפסות של לחץ בזמן שאתם מנסים להגיע לאטמוספירה. יידרש לכם מנגנון שהוא גם מספיק גמיש וגם מספיק חזק על מנת לשאת את הכוח הרוחני ולעמוד בזעזוע. אדם שיורד למעמקי האוקיינוס חייב להסתגל ללחץ שנובע מהשינוי בסביבה. העלייה לאטמוספירה הרוחנית עשויה למנוע מאתנו להיכנס לממד שממנו אנו חוששים באופן אינסטינקטיבי. העלייה המתמשכת לגובה שהולך וגדל גורמת לשינויים כימיים שמביאים להיווצרותו של מנגנון, שיכול לשאת אותנו לגובה רב יותר באטמוספירה. האינסטינקט שלנו הוא להישאר על פני האדמה, והמודעות שלנו מאפשרת לנו להיפתח ולספוג את המתחים ולהתעלות מעל עצמנו. התחושה של ההרפתקה ביחד עם התחושה של המגבלה צריכים להיות הכוחות המניעים שמאפשרים לנו ללכת מעבר לעצמנו עד אין קץ. בכל אדם קיים הצורך הבסיסי לנשום. כל החלוצים שניסו בכל מאודם להגיע אל המרחבים העצומים של החלל הפיזי, הפגינו גישה קלאוסטרופובית בכל אטמוספירה שבה הם התקיימו. ברגע שמתחילים לחוש את המרחב העצום שנמצא מעבר לנו ולהתכווץ אליו, הצורך לנשום שוב יאפשר לכם לנוע כל הזמן לתוך הבלתי נודע. אנחנו תמיד מזהמים את האטמוספירה שמסביבנו. התשוקה לאנרגיה טרייה ומלאת חיים צריכה להמריץ אותנו להגיע לתחומים גבוהים יותר. עצים גדלים תמיד לגובה - לכיוון האטמוספירה. האדם בתנוחתו הנורמלית מסתכל לכיוון האופק. התרבות האנושית גרמה לנו להסתכל אל הקרקע. זהו המשקל של העולם החומרי והפיזיקלי שמניח את המעמסה על גבנו וגורם לנו להיות כפופים ולהסתכל על האדמה. כשמנסים להגיע לאלוהים או אל האינסוף, אנו מוצאים בתוך עצמנו את חומר הגלם ואת החיוניות שמספקים לנו את מה שנדרש לצורך העיסוק האינסופי הזה.

בכל פעם שאני חש שמהווה נפתח מעלי ומנסה להגיע אליו ולהתרחב, כל האנשים שאני מכיר שואלים אותי: "האם אתה מצפה ליותר? רק סיימת משהו אתמול." האינסופיות מחייבת למצוא דברים חדשים ולהמשיך לנוע. ישנם שני סוגים של אנשים: אלה שבונים את ביתם ליד הנהר, ואלה שמפלסים את דרכם במעלה הנהר. פילוס הדרך במעלה הנהר הוא זה שמאפשר לנו להגיע לנקודה שהיא מעבר לבריאה. בניית בית ליד הנהר מביאה להקמת משפחה. דבר זה מביא לכך שחיים נוספים נולדים לעולם, אבל פילוס הדרך במעלה הנהר מביא ללידה מחדש.

בכל המצבים הרוחניים אנו עובדים על מנת לאסוף את האנרגיה שדרושה ללידה מחדש במישור הגופני. באופן זה אנו מפרידים את עצמנו מהגופני. כאשר אנו מנסים להגיע לממד של "זמן ומרחב" אנו אוספים אנרגיה בממד זה, שמשחררת אותנו מכל התקשרות. אין לנו כבר צורך להזדהות עם דמות; ברגע שאספנו את כל מה שהיינו בעבר, אנו משוחררים מהצורך להתגשם. דמויות העבר שלנו דוהות, בדומה לתמונה מצולמת שדוהה עם הזמן, כאשר כל דמות שמונחת על חברתה נעלמת. הדמות שהצטברה על סרט הצילום היא תוצאה של החשיפה של הזמן; כאשר אנו חוזרים בזמן, הדמויות של מי שהיינו מתמוססות בהדרגה והופכות לאנרגיה. בסופו של דבר תהליך זה הורס את כל ההתגשמויות של ההווה שלנו. נשארת רק ההווה וזהו הדבר הראשון במעלה.

כדי להיכנס לחדר צריך לעבור דרך הדלת. כדי להיכנס לאינסופיות של הריק צריך גם לעבור דרך דלת. הדלת במקרה זה היא הבלתי מודע. חלק זה בתוכנו הוא בלתי מודע רק בגלל שאנו אף פעם לא נכנסים אליו, מכיוון שאיננו מוכנים לקראת החדר שנמצא מעבר לו. כל התכונות, הסיפורים הסמלים והמיתוסים שקשורים לחלק הטוב והלא ידוע הזה הם רמזים לתכלית האמתית של הבלתי מודע. כדי להבין את האמת צריך קודם לוותר על השקר; כדי למצוא את המודעות צריך להיכנס קודם לעומק של הבלתי מודע.

במשך כל הדורות אנשים הסתכלו למעלה אל השמיים, אל המרחב העצום שניתן להגיע אליו רק באמצעות הדלת של הבלתי מודע. ניתן להגיע אליו פשוט על ידי כך שנרצה ונפתח ונחוש זאת בתוך עצמנו – על ידי כך שנהיה מוכנים לכך. בברית החדשה מתואר תנאי זה בדברי ישוע: "שֶׁאֵלֹא יִנָּתֵן לָכֶם דִּרְשׁוּ וְתִמְצְאוּ דִּפְקוּ וְיִפָּתַח לָכֶם"¹². באותו אופן, כאשר אנחנו מוכנים להיכנס לתוך הריק הדלת בבלתי

¹² הבשורה עפ"י מתי, פרק ז' פסוק ז'.

מודע שלנו תיפתח. כאשר אנו יכולים לחוש את הכוליות שלנו ובפשטות לנסות להגיע בתוך עצמנו לבלתי מודע – נוכל לראות את הדלת אליו.

זוהי הפשטות הגבוהה ביותר אשר הבלתי מודע שלנו מתחבר עם הריק או עם האינסוף. אדם תמיד מביא לחיפוש שלו את העומק ואת ההארה שהוא השיג. גודלה העצום של המודעות הקוסמית דורש רק את הפשטות של האפסיות שלנו. המחשבה המודעת היא רק הקליפה שמגנה על האוצר שטמון מתחתיה בבלתי מודע. הארה דומה לאדם שנכנס למערה של עלי באבא ויוצא החוצה עם כמה תכשיטים מעוטי ערך. כל ההארות הן רק הבזקים רגעיים של האוצרות שקיימים בבלתי מודע.

כבר נכתב שאנו יכולים לקבל רק את הדברים שעליהם אנו מסוגלים לוותר. כאשר אנו חופשיים אנו מבינים ומקבלים את מה שנראה ככולל את הכל. אדם שעובד במישור של "זמן ומרחב" יכול לתת שירות רק לאלוהים. דבר זה מתבטא במצב ההווה, לא במצב המודעות. מצב ההווה הוא הכלי שבאמצעותו אנרגיה שהתגשמה יכולה לזרום. לכל כלי רכב ישנו סוג מסוים של דלק שרק באמצעותו המנוע שלו יכול לעבוד. הדלק למישור של "זמן ומרחב" הוא האפסיות. במצב של ויתור או אפסיות, האנרגיה שלנו נהיית מעודנת מספיק על מנת לשאת אותנו באופן הרוחני למישור של "זמן ומרחב".

כאשר אנו לוקחים אוצרות בודדים מתוך הבלתי מודע שלנו תמיד נמצא משהו, אבל אם פשוט ניכנע לבלתי מודע נמצא את כולו. דבר כלשהו הוא שוב מגבלה של ההכרה שחושבת שהיא השיגה משהו; לעומת זאת במצב של ויתור ואפסיות הכל וכלום חייבים להתקיים במקביל. זה דומה למעגל שבו 0 ו-360 מעלות נפגשים באותה נקודה. זהו הסוף וההתחלה.

בחיים אנו רואים את השוני ואת ההבדלים; במישור הרוחני אנו רואים את האחדות שבכל דבר; במישור של "זמן ומרחב" אנחנו האחדות. האחדות של כל דבר קיימת רק בצורה מסוימת שמבטאת את האפסיות של הכל. זהו הצינור שנושא את האנרגיה לכל החי והצומח. הזרימה הזאת שנובעת מהבריאה נכנסת לכל צמח, שיח עץ וירק. אנו יכולים לקטוף מאות עגבניות מהשיח, אבל זרם החיים שמגיע מהגבעול ימשיך ליצור עגבניות חדשות. הסוג המסוים של הירק קשור רק לזרע שלו; הדבר שמזין אותו ומאפשר לו להתהוות הוא אותה אנרגיה שזורמת לתוך כל העולם החומרי.

בעבודה רוחנית אנו מתכווננים לצליל ה"אום". זהו זרם האנרגיה הישיר שמגיע לעולם שלנו ומזין את הגדילה הרוחנית. הוויתור על המחשבות מאפשר לנו לשמוע את הצליל, וליצור קשר עם הכוח הזה. טבעו של הצליל הוא כמו של אנרגיה שעולה או יורדת. הוא נשמע כמו הצליל של זרם חשמלי שזורם דרך קו של מתח גבוה. בדומה לזמזום בתדר גבוה של זרם חשמלי. הוא נוכח תמיד וניתן לשמוע אותו. כאשר כיוון זרימת האנרגיה הוא כלפי מעלה היא מעלה אותנו, ואילו כאשר האנרגיה זורמת כלפי מטה היא חודרת לתוכנו ומזינה אותנו.

אחת הדרכים שבהן מגיעה אנרגיה מהמישור של "זמן ומרחב" למישור האופקי היא באמצעות איסוף של רמות אנרגיה מהמישור האנכי של העבודה הרוחנית. על מנת להגשים את הקארמה¹³ שלנו אנו חייבים לאסוף את האנרגיות שמקורן בעבר לתוך המודעות שלנו, ואז לרוקן אותה מהן. המפגש עם האנרגיה הזאת במישור של "זמן ומרחב" מגשים את הקארמה שלנו. תהליך זה משחרר ללא הפסק מתחים נפשיים שנמצאים בתוכנו. זאת הדרך היחידה לקצץ משהו שלא קיים במישור הפיזי. המישור של "זמן ומרחב" נבדל מהעבודה הרוחנית בכך שהוא נותן לנו את האפשרות לתקן את העבר. בעבודה רוחנית אנו מנסים לתקן את ההווה. מכיוון שההווה שלנו משקף את מה שהיינו בעבר, הטיפול במה שאנחנו עכשיו עובד רק על רמה אחת. "מי אני?" מבטא את הפילוסופיה של הרוחני. "מה הייתי?" מבטא את הפילוסופיה של אדם בעל יכולת להתקיים במישור של "זמן ומרחב". המטרה של עבודה רוחנית היא להשתחרר מהמישור של כדור הארץ ומכל הלחצים והמתחים שמאפיינים את העולם החומרי. במישור של "זמן ומרחב" אנו משתחררים מהכל. המימוש המלא של היצירתיות שלנו משמעו לחיות ללא המושג של בעלות או כל מושג אחר, אלא להתייבב פנים אל פנים מול האין. אנו חייבים לחוש, לשמוע ולהבין שכשנגיע למטרותנו נהפוך לחלק מריקנות עצומה.

רוחניות מתבטאת בהכרה שמתעלה מעל החומר. במישור של "זמן ומרחב" האין הוא זה שממס אותנו

¹³ ראו הערה 1 לעיל.

בהדרגה לתוך הריקנות האינסופית. הסמלים של המישור של "זמן ומרחב" קשורים תמיד לבריאה. הם מתבטאים בהבאתו של המישור החומרי בחזרה אל היצירתיות, שיכולה לפרק את המחסומים שנובעים מהקארמה שלנו. אנו מביאים את הממד הפיזי לרגע הבריאה ואז הולכים מעבר אליו. בסיפור הבריאה התנ"כי אלוהים משמיע צליל לתוך הריקנות ומאותו צליל נוצר העולם. כאשר מביאים את האנרגיה או את החומר אל הצליל ואז מוותרים על הצליל, ניתן להגיע אל מעבר לבריאה.

חייבים להביא כל תובנה שיש לנו אל הנקודה שבה היא נוצרה, ואז לצמצם אותה לזרימת האנרגיה שהייתה קיימת לפני היווצרותה. באופן זה ההתנגדות שלנו לכל דבר מצטמצמת, מכיוון שבבסיס היא התנגדות להתגשמות של האנרגיה היצירתית. כשלומדים לוותר באופן כזה, ההתנגדות כבר לא נמצאת במישור האנכי שמייצג את החיים הנוכחיים, אלא במישור האופקי שבו אותה התנגדות התחילה. אנו מתחילים לראות את הסיבה המקורית של הבעיה ובמקביל אנו יכולים להתעלות מעליה, מכיוון שאנו רואים אותה כפי שהיא הייתה בפעם הראשונה שנתקלנו בה. הדבר דומה למאמין נוצרי שמוצא את עצמו בתקופתו של ישוע, בתוך אותו זרם יצירתי שממנו נוצרה הדת הנוצרית. קבלתה של אנרגיה טהורה דומה לשתייה של טיפות הגשם לפני שהן הגיעו לאדמה, או אפילו לפני שהן נגעו באטמוספירה. כאשר מביאים כל דבר לרגע ההיווצרות שלו אנו מגיעים למקור הראשון של כל דבר, כמו תפוח לפני שהוא נוצר. זוהי אנרגיה בעלת עומק בלתי מוגבל, האנרגיה העמוקה ביותר של הבלתי מודע. אולם כשהאנרגיה הופכת להיות מודעת ומתגשמת באופן פיזי במוח, היא כבר לא יצירתיות טהורה.

יצירתיות משמעה מפגש של שני גורמים שמביאים לבריאה של משהו חדש. באקט היצירתי שמביא לעיבוד, מוטבעת מעין חותמת שמבטאת המצב הנפשי וההכרתי של ההורים, והיא יוצרת מעין קליפה מסביב לתינוק שנולד מאקט זה. קליפה זו מכילה בתוכה נשמה אנושית טהורה ללא מגבלה. כשאדם גדל במישור הפיזי ניתן לראות ביטוי מוחשי של הגדילה, ובמקביל יכולתו לעשות דברים מתרחבת. כשגבר ואישה מתחתנים הם הופכים להיות יותר אחראיים; אם נולד להם ילד האחריות שלהם גדלה. אנו חייבים להיות יותר מודעים על מנת שכל הרחבה ביצירתיות שלנו תוכל לגדול ולשגשג. היכולת שלנו לגדול תלויה לחלוטין בפתיחות שלנו לזרימת האנרגיה כשהווייתנו מתרחבת. המאבק האנושי הוא כנגד הבלתי מודע שדוחה את תהליך הגדילה, ובתקופות של מתח סוגר את החיבורים האלה. גננים גוזמים את העצים על מנת שהאנרגיה שהעץ מושך מהאדמה תבוא לידי ביטוי באופן מיטבי. כל תהליך גדילה קשור בהתרחבות של המודעות והמשמעת, על מנת לתחזק את החלקים שאליהם זורמת האנרגיה היצירתית. בדומה לשורש או לגזע של הצמח שמתפצל לענפים, גם האדם מתרחב לביטויים נוספים של אנרגיה יצירתית. במישור של "זמן ומרחב" אדם נעשה אחראי להתרחבות אדירה של אנרגיה, ולזרימה המודעת של האנרגיה הזאת למישורים רבים בו זמנית. כל אחד מהמישורים האלה מחובר לשני באמצעות מעין הפרדה שקיימת ביניהם. הדבר דומה לניפוח של בלון ארוך ואח"כ חלוקתו לשלושה חלקים באמצעות שתי גומיות שקשורות לאורכו. כל חלק נובע מהמאמץ היצירתי שלפניו, אבל מופרד ממנו באמצעות הגומיה. עלינו להשתמש בכוח הרצון על מנת להפריד את האנרגיה היצירתית שזורמת מאתנו. רק לאחר שנוצרת הפרדה כזאת ניתן לקרוא לחלקים בשמם: פיזי, "רוחני אנכי" ו"רוחני אופקי". כאשר אנו מפרידים את האנרגיה שלנו לשלושת היחידות האלה ניתן להתייחס לראשונה ולשלישית כאופקיות ולאמצעית כאל אנכית. זוהי דרך להדגים את הפשטות של ההזדהות עם האנרגיה, על מנת לאפשר צמיחה יותר מובנית ונוחה.

הסדר שאנו רואים בדברים רבים בחיים איננו בגלל שזוהי הדרך היחידה שבה הם יכולים לבוא לידי ביטוי, אלא מכיוון שזוהי הדרך הטובה ביותר. המאבק שאנו מנהלים בהגיון הפשוט, שמלווה בהתנגדות רגשית ומנטלית חזקה, איננו מאפשר לנו לגדול. העומק והמאמץ שנדרשים על מנת לקיים את שלושת הממדים הנפרדים האלה מחייבים את הפשטות של ההסבר. אם נשתמש באנרגיה על מנת להתנגד לעבודתנו לעולם לא נצליח לממש את תוצאות העבודה. אנחנו חייבים להזין את כל אחד מהממדים האלה באנרגיה על בסיס יומיומי, ועל ידי כך לאפשר באופן מודע את הזרימה היצירתית במלואה. בחיים הפיזיים אנו מבצעים דברים רבים שדומים לתהליך זה. התהליך של קציר החיטה ושינועה, טחינת החיטה לקמח ואריזתו בשקים לוקח כששה חודשים. לכל תהליך יצירתי נדרש משך הזמן שלו על מנת

להביא אותו לרמת העידון שתהפוך אותו למזון ברמה גבוהה יותר. הולדתו של ילד מביאה אנרגיה נוספת למערכת היחסים בין הבעל לאישה. כאשר מקדמים אותנו לתפקיד חדש עם סמכויות נוספות, אנו חשים סיפוק רב יותר. ככלל עלינו להתייחס בהתלהבות לכל מצב שדורש מאתנו יותר אחריות. לרוע המזל המשכיות נתפסת לעתים קרובות כשלילית. כשאנו מתלוננים על הצורך להשקיע מאמץ גדול במשך זמן רב, אנו למעשה ממחישים את חוסר היכולת שלנו לתמוך במודעות. הסיבה לכך שדבר שאמור להביא לנו שמחה הופך להיות מקור לתלונות היא שגידול באחריות מחייב גם עליה מקבילה בזרימת האנרגיה. הזרימה הזאת היא הקשר בינינו לבין הפעילויות שאנו מבצעים. כשהפעילות והאחריות שלנו גדלים, זרימת האנרגיה צריכה להעמיק עם כל התחייבות נוספת שאנו לוקחים על עצמנו. אנו נוטים לחלק את הנאמנויות שלנו ואת האנרגיות שלנו. אחריות גבוהה יותר מחייבת זרימת אנרגיה חזקה יותר. החדווה של הרגע חייבת להתרחב לחדווה של כל רגע; באופן זה נוכל למצות את הכימיה שנדרשת לתמיכה במצבים שעליהם אנו אחראים, ובמקביל גם ליהנות מהם. כאשר משהו בתוכנו גדל ההכרה נתפסת בתבניות הישנות ומנסה למנוע את השינוי. דבר זה מבטא זרימת אנרגיה נמוכה יותר, ועל מנת לתמוך בתהליך הגדילה עלינו לנתק את עצמנו ממנו במודע ובכך לאפשר לזרימת האנרגיה להתחזק. כל אחריות חדשה שכוללת בתוכה רמת אנרגיה חדשה צריכה לשמש כזרז, על מנת שהיכולת שלנו לשמר את האנרגיה לא תתמוטט.

תומס אדיסון נהג לקחת הפסקות של תנומה קצרה על מנת לשמר את האנרגיה שלו. ראיתי קדושים רבים שנוהגים באופן דומה, לוקחים הפסקות קצרות במהלך היום על מנת לנוח ולהתרחץ ובאופן זה לטהר ולרענן את עצמם. הביטוי: "אלוהים הוא אהבה" מבטא עובדה פשוטה שקשורה למודעות ומאפשרת לנו להרחיב את אחריותנו. כאשר אנו מגדילים את המאמצים שלנו באמצעות אהבה, המאמץ הנוסף מאפשר לנו לכלול את כל ההתנסויות של העבר. הדבר דומה לסעודה שנמשכת זמן רב, עם הפסקות בין המנות. קל יותר לעכל את המזון בדרך זו.

ניתן להתקרב למישור של "זמן ומרחב" באופן דומה, כאשר אנו נעים מרמה אחת לשנייה בפשטות ובשמחה. בדרך זו אנו ממצים מכל רמה את האיכות שקיימת בה. אנו מתחילים לעכל אותה ואז גדלים באופן מודע לרמה הבאה. אדם שרוב עם בני משפחתו נוטה בדרך כלל לריב גם עם חבריו לעבודה. אנו חייבים ליצור משמעת בכל רמה שבה אנו נמצאים כך שיווצרו התנאים הטובים ביותר להטמעה של האנרגיה מאותה רמה. כאשר התנסות בממד הפיזי גורמת לנו לסיפוק, משתחררת אנרגיה שיכולה לעלות לרמה הרוחנית האופקית וליצור מאגר אנרגיה עשיר שממנו ניתן לשאוב. לעומת זאת מתחים שנובעים מדרמות שמסיטות את תשומת הלב שלנו, מדלדלים לנו את מאגרי האנרגיה.

אדם שנמצא במישור של "זמן ומרחב" מוגן לחלוטין מכל איום עקב היכולת שלו לבטא את האנרגיה שלו בשלושת הממדים בעת ובעונה אחת. ההכרה באפסיותנו הופכת את כל ההתגלמויות שבאות לידי ביטוי בחיינו להכרחיות, מכיוון שהן האנרגיה שמזינה אותנו. כאשר האנרגיה איננה זורמת ניתן להתעלות מעליה ולעכל אותה. חשוב להבין שישנם שלושה מנגנונים שונים לחלוטין שפועלים עבורנו. אנו נכשלים מכיוון שאנו לא מודעים לדברים שאיתם אנו צריכים לעבוד. היכולת לפרק כל דבר הופכת למשמעותית יותר ככל שעולה רמת המודעות, מכיוון שאנו נוטים להישאר קשורים לכל הדברים שאנו עושים. היכולת להתנתק מכל דבר במהלך המעבר מרמה לרמה היא מרכיב הכרחי של המישור של "זמן ומרחב".

אנו קוצרים את תוצאות עבודתנו בשלושה מישורים: הפיזי, ה"רוחני אנכי" וה"רוחני אופקי". התכנים שמופקים בכל אחד מהמישורים אלה הם חיוניים כשלעצמם, ובנוסף לכך הם חיוניים גם במשותף. ניתן לכוון אותם מרכזי אנרגיה (צ'קרות) קוסמיים מכיוון שהם זורמים אחד לתוך השני. הפעילות הפנימית שמתרחשת בין המישורים האלה הופכת אותם למנגנון אחד ענק. ניתן להשוות את הכניסה למישור הפיזי לכניסה לבית דירות גדול בעזרת מפתח לדלת הראשית. העלייה במעלית היא המקבילה של כניסה למישור ה"רוחני אנכי", והכניסה לדירה שלנו מקבילה לכניסה למישור ה"רוחני אופקי". זהו המימוש של מאמץ ועבודה מצטברים לאורך זמן שמטרתם להביא אותנו אל המודעות. חיינו יהפכו למאוד לא נוחים אם נשכח את המפתח לדלת הראשית או נתעלם מתחזוקה ירודה של המעלית.

העבודה במישור של "זמן ומרחב" היא ביטוי מלהיב של החיים. היא מאפשרת לנו לקבל כמות עצומה

של אנרגיה והגשמה. כל מה שנדרש הוא לזכור לפתוח את הדלת, לקרוא למעלית ולהיכנס לדירה שלנו. עלינו לחשוב באופן מודע על המישורים השונים, ולאפשר להם ליצור את מה שביכולתם לתת לנו. הניסיון ליצור גן עדן עלי אדמות הוא ביטוי להבנה מוגבלת שיש לנו לגבי החיים. זה כמו להתחיל להתפשט כשנכנסים ללובי של בנין המגורים שלנו; זהו לא המקום או הזמן לכך. הניסיון לבצע פעולות במישורים הלא מתאימים שאינם יכולים לתמוך בדברים שאנו עושים, גורם לירידה בערך של עצמנו. ההתנגדות לפעולה תקינה של שלושת המישורים האלה היא עצומה. יכולת הביטוי של כל ממד גדלה באופן מעריכי. הבסיס שהוא המישור הפיזי הוא האיטי ביותר מכיוון שהוא חומרי בעקרו. המישור ה"רוחני אנכי" שמעדן את האנרגיה החומרית נע מהר יותר. המישור ה"רוחני אופקי" שמורכב רק מחומרים מעודנים זורם במהירות גבוהה מאוד. השוני בחומרי הגלם, בקצב הספיגה שלהם ובהתממשות של המאמצים שלנו, יוצר לעתים קרובות בלבול. ככל שהיכולת לחיות במישור של "זמן ומרחב" גדלה נדרשת כמות גדולה מאוד של חומר במישור הפיזי שתוכל לעבור את תהליך העידון במישור ה"רוחני אנכי". תהליך זה יוצר את האנרגיה שנדרשת על מנת לתמוך במישור ה"רוחני אופקי". כל התקשרות במישור ה"רוחני אופקי" מייצגת כמות אנרגיה גדולה בהרבה מהנראה לעין, מכיוון שהאנרגיה במישור זה היא מעודנת. במידה ואנו מורידים התנסות כזאת דרך המישור ה"רוחני אנכי" למישור הפיזי, אנו עשויים להתקל בבעיות גדולות מאוד. הביטוי של התנסות מסוימת רק במישור ה"רוחני אופקי" היא תוצאה מתמטית של הקשר המעריכי בין המישורים.

נדרשת מודעות גבוהה מאוד על מנת לשמר את ההישגים שלנו ואת המתנות שאנו מקבלים ברמה רוחנית. התפתחות במישור של "זמן ומרחב" צורכת כמויות עצומות של אנרגיה וכמויות מקבילות של חומרי גלם. הדבר דומה לשיח ענקי שמלבלב עם מאות פרחים. כמות המים שנדרשת לשיח כזה גדולה בהרבה ביחס לכמות שנדרשת לשיח קטן עם פרח אחד או שניים. אדם שמנסה להאכיל ילד בשש ככרות לחם בכל ארוחה ייחשב כלא שפוי. אולם אם הילד אוכל את ששת הככרות ומשגשג, זוהי התנהגות רציונלית לחלוטין. כשאנו טוענים שהילד אכל רק שלוש ככרות מכיוון שההיגיון שלנו לא מסוגל לקבל את העובדה שהוא אכל את כל השש, אנו נכנעים למגבלות של מחשבתנו. מכיוון שעבודה רוחנית נתפסת כלא רציונלית במונחים של הקיום הפיזי, המושגים של "זמן ומרחב" הם קשים להבנה. במישור אחר של קיום חוק המשיכה וחוקי הפיזיקה והכימיה האחרים קיימים בממד שונה; על מנת להבין אותם אנו צריכים להבין מציאות אחרת.

אסור שהקסם שקשור בהגעה על העבר יביא לכך שנאחז בקשרי האנרגיה שאותם אנו מוצאים שם. ישנו פיתוי עצום לעשות זאת מכיוון שזהו מצב מוחצן; למרות שהוא מייצג אותנו אנו מנותקים ממנו, מכיוון שאנו רואים את המישור של "זמן ומרחב" ובו זמנית מתקיימים במישור אחר. נדרש אומץ רב לעבוד באופן דינמי בשני כיוונים שונים באותו זמן. הדבר דומה לניסיון ליצור שתי מערבולות בשני מישורים שונים, כשכל אחת מהן זקוקה לשנייה על מנת לשמר את מאזן האנרגיה שלה. עלינו להעלות את רמת האנרגיה, להתעלות מעל הרמה החדשה ולהתנתק ממנה, ואז להיפתח לכל ממד שבו המאמץ שכרוך בויתור ובהתנתקות מביא אנרגיות נוספות אל תוך הריקנות. עוצמה גבוהה ברמה גבוהה יוצרת מערבולת נוספת. חשוב שהקווים האופקיים של אנרגיה יהיו מאוד שקטים כאשר המערבולת האנכית נוצרת. ניתן להעביר את מערבולות האנרגיה דרך הקווים האופקיים והמוצקים מכיוון שאלה הם קוים של חומר, בעוד שהמערבולות מייצגות תזוזות של יצירותיות. המערבולת יכולה לספוג את האנרגיה של הקווים האופקיים במלואה וכך לסלק אותם, כשבמקביל נוצרות מערבולות נוספות; מערבולות אלה מכילות בתוכן חכמה ואנרגיה. חלקן הם כלי קיבול לאנשים וחלקן מכילות ידע שנוגע לתרבות מסוימת, אבל הן רק התגשמויות בעלות יכולת לחזור לתוך הבלתי מודע שלנו ולשמש כמקור של תזונה גבוהה שמתקבלת ללא מעורבות של השכל.

חלק ממערבולות האנרגיה האלה הן בעצמן עולמות שלמים; כשמתבוננים בהן באופן מודע הן עוטפות את האדם שמתנסה בהן בתובנות שהן מביאות ובתחושה של יצירותיות ושל חיים בתוך התרחבות בלתי רגילה של אנרגיה. זוהי תבנית שיכולה לחזור על עצמה עד אינסוף.

במישור הפיזי ניתן לספוג רק מקטעים; במישור של "זמן ומרחב" עולם שלם יכול לספוג אותנו. תמיד

ישנה סכנה כזאת שהדברים שמהם אנו ניזונים יספגו אותנו. במישור הפיזי אנו מוותרים על האשליה על מנת להשיג את הממד הרוחני. ממד זה מתגלה בחיינו, ועלינו להתנתק מההתגלויות האלה מכיוון שהן מייצגות רק חלק מהאמת. במישור של "זמן ומרחב" אנו מוצאים אמיתות שהן שלמות מכיוון שכל מה שהיה אי פעם מתקיים בו, והצורך להבין את מהותה של האנרגיה מביא לכך שעולמות שלמים נגלים לנו. עולמות אלה אינם בעלי ממשות גדולה יותר מאשר האמיתות החלקיות שנגלות לנו במישור הרוחני. מטרתו של תהליך הטמעה היא להשתמש בעבר על מנת ליצור בתוכנו בגרות והכנה לחיים בעתיד. כשאנו חיים בממד האופקי השני ולוקחים לתוכנו את כל האנרגיה של החיים הקודמים ושל התרבויות שהיו, אנו אוספים את כל האנרגיה של העבר ומביאים אותה אל ההתנסות שלנו בהווה. ההתפתחות הזאת של אנרגיה יצירתית בתוכנו מתרחשת בו זמנית עם האנרגיה של אלוהים שמרחיבה את המודעות בתוך היקום.

מעל המישור של "זמן ומרחב" נמצאת הבריאה. זהו קו אנכי שהולך עד אינסוף. הוא יוצר. זהו ביטוי של קול שיוורד למטה. טבעה של האנרגיה הוא כזה שכאשר היא יורדת היא מתקיימת בכל העולם החומרי וכל חלקיה שווים לשלם. בפנימיותו של כל אדם נמצאת המודעות כולה בצורתה הגבוהה ביותר. המודעות נעולה בתוך התבניות שיוצרים המתחים שלנו, וכאשר חתיכה ממנה נשברת היא צפה ועולה אל ההכרה שם היא נתפסת כחוויה של הארה. אולם חוויה זו היא רק השתקפות של השלם. הבלתי מודע בתוכנו כולל בתוכו את הכל. הרוחניות משחררת את התוכן הפנימי ומאפשרת לו לנוע ולהתאחד עם המישור של "זמן ומרחב"; ההתגשמות המלאה של כל מה שהיה נותנת לנו תזונה. קרחון שצף באוקיינוס הוא חלק שהתנתק מקרחון גדול יותר. גם אם הקרחון שצף הוא ענק, הוא לא משתווה בגודלו לקרחון שממנו הוא התנתק. כל דבר שמתנתק מהמסה שלו במישור האופקי נע באופן טבעי בכיוון אופקי. כך פועלים חוקי הטבע בעולם החומרי. כשאנו עושים עבודה רוחנית אנו מתבוננים מעל עצמנו ומנסים להתעלות על מנת לגעת בהארה. ההתייחסות הרוחנית לאנרגיה היא תמיד על רמה גבוהה יותר. מה שאנו רואים מעלינו הוא חסר מודעות מכיוון שהוא חלק שהתנתק מהמסה של הבלתי מודע בתוכנו. חשוב שלא להסתפק בהשגה של רסיס זה, אלא לקחת ממנו את האנרגיה ולהביא אותה למקום שממנו היא יכולה לחזור לתוך המסה של הבלתי מודע. האנרגיה נספגת לתוך הבלתי מודע ומשחררת מתוכו מתחים, ובכך מאפשרת לפיסה נוספת מהבלתי מודע להשתחרר. אם משתמשים גם בפיסה זו כתזונה פנימית ניתן לחזור על תהליך זה אינספור פעמים.

לעתים קרובות אנו טועים לגבי מקורה של היצירתיות וכתוצאה מכך אנו מביאים את ההתגלות הפיזית לאנרגיה הרוחנית, או את ההתגלות הרוחנית לאנרגיה הפיזית. האנרגיה שאותה אנו פוגשים במישור של "זמן ומרחב" היא אנרגיה נוספת (מעבר למישור הפיזי והרוחני). כאשר אחד האוצרות שקיימים בממד זה נגלה לנו, ניתן להבין אותו באופן שכלי רק ברמה של אותו ממד שממנו הוא בא. על כל דרגה פחותה של הבנה צריך לוותר על מנת שתזין אותנו.

אדם שטס לירח צריך לעבור תקופת הסתגלות בתוך חללית שבה הלחץ וכוח הגרביטציה מבוקרים, על מנת שיוכל לתפקד בתנאים ששוררים מחוץ לכדור הארץ. על מנת לעשות את המסע הפנימי מהמישור הפיזי לרוחני ולאחר מכן למישורים גבוהים יותר, דרושה לנו כימיה שתוכל להתמודד עם המעבר. עלינו לאפשר למערכת שלנו להטמיע את האנרגיות השונות שאותן אנו פוגשים. על מנת לעשות זאת עלינו להיות מודעים לתנאים שאנו פוגשים ולאנרגיות ולהתנסויות שיגיעו איתם. מבחינה רוחנית אנו צריכים לעשות זאת על מנת שנוכל לשמר את תהליך השינוי עד שהמבנה המולקולרי שלנו יסיים את תהליך ההטמעה. עלינו להבין שהיכולת לפעול במישור של זמן ומודעות מחייבת ראשית לעבור דרך שני המישורים שקודמים לו.

ההתחלה היא תמיד זהה – אנו נפתחים ובאופן מודע עולים מהמישור הפיזי לרוחני, ולאחר מכן למישור של "זמן ומרחב". כמו בכל הדברים ההתחלה היא חיקוי של הסוף. אנו מתחילים במישור הפיזי על ידי זרע שנובט בתוך הבלתי מודע, שבאמצעותו אנו עולים אל המישור הרוחני ולאחר מכן למישור של "זמן ומרחב". באופן זה מתפתח הגבעול שדרכו יכולה האנרגיה לנוע ולהיטמע בכל שלב; דבר זה הוא חיוני לא רק לתהליך הגדילה אלא גם ליצירת חיבור מתמשך. מחשבות בודדות לא יביאו לתהליך של יצירתיות

וגדילה. הבריאה היא תהליך שלם.

זאת תהיה טעות להיכנס לתחום זה ללא המחויבות להקדיש את הזמן וההמשכיות שנדרשים. אנו חיים את החיים במלוא הווייתנו אולם עם מודעות מוגבלת. כיצד ניתן לצפות למצות משהו מהתהליך היצירתי מבלי להיפתח אליו?

מוטב לנו אם נהיה מסוגלים לזהות את האנרגיות הספציפיות שאנו מקבלים מהממדים השונים. הדבר דומה להרכבה של שלושה פאזלים בעת ובעונה אחת. כל חתיכה שייכת רק לאחד מהפאזלים. פעמים רבות אנו טועים ומשייכים את החלק לממד הלא נכון, וכאשר הוא לא מתאים אנו חשים שמה שמצאנו איננו נכון. אולם למעשה הטעות נובעת מכך שאיננו בוחנים מקרוב את מה שמצאנו ומבינים אותו כמות שהוא ולא כמו שאנו רוצים שיהיה. לעתים קרובות אנו דוחים דבר מסוים מכיוון שאנו שוכחים היכן השגנו את המידע או את ההארה, ומנסים להתאים אותו לתוך פאזל שנמצא בתבנית אחרת במישור של "זמן ומרחב". כאשר אנו מערבבים את שלושת הפאזלים אנו מתבלבלים וחושבים שקיים רק פאזל אחד. דבר זה מביא לבלבול רב במערכות היחסים שלנו; אנו מקיימים מערכת יחסים רוחנית במישור הפיזי, ומערכת יחסים פיזית במישור הרוחני ומערכת יחסים שמקורה במישור של "זמן ומרחב" במישור הפיזי והרוחני. מערכות יחסים רבות עם אנשים שאיתם אנו חיים ואותם אנו אוהבים, אינן מאפשרות לנו לגדול בגלל הערבוב הזה.

יש לנו יכולת אדירה להביא את המתחים לתוך החיים הרגילים שלנו במישור הפיזי. במקביל אנו מביאים לחיים הרוחניים את המתחים שנובעים מהקיום שלנו במישור הפיזי ובכך עוצרים את התפתחותנו הרוחנית. המשמעת הבסיסית של השקטת המחשבות, שהיא חיונית לעבודה הרוחנית, היא קריטית להתפתחות שלנו למישור של "זמן ומרחב". התגלמויות רוחניות, ככל שהן דרמטיות במוזרות שלהן, הן בדרך כלל לא אישיות. במישור של "זמן ומרחב" כל ההתנסויות הן אישיות באופן עמוק מכיוון שהן מייצגות חיבורים לחיים קודמים.

בעבודה רוחנית אנו נשארים בנתיב שבו יש לנו הגנה. אנו מוותרים כל הזמן ולא מאפשרים לשום דבר לגעת בהכרה שלנו; במצב של ויתור שום דבר לא יכול לתקוף אותנו. באמצעות ויתור מודע כל דבר יכול להתפוגג לזרימה של אנרגיה. זוהי ההגנה שלנו שמאפשרת לנו להתעלות מעל ההתנסויות ולהשתמש בהן כאנרגיה. כאשר הדרך שלנו מביאה אותנו למערכות יחסים ולהתנסויות מהעבר במישור של "זמן ומרחב", אנחנו לא נמנעים מהם אלא מנסים להתייחס אליהם. אנו חייבים להיפתח, להתנסות ולהגשים כל דבר שלא הגשמו בעבר, ושנתקלנו בו כהתנסות בחיים האלה. זהו ריחוק שמלווה במודעות, מכיוון שמטרת ההתנסות היא רק להשלים את הקארמה שלנו, אולם ללא מעורבות. במישור של "זמן ומרחב" אין צורך בהמשכיות – אנו עובדים על מנת לפגוש את הרגע של הקארמה, וכאשר אנו נוגעים בו אנו משלימים את הסיטואציה מהעבר.

זהו מקום חדש עם מנהגים וחוקים חדשים; אנו חייבים לממש זאת במעבר מממד לממד. בחיים הפיזיים אנחנו פועלים בהתאם לחוקי המדינה, בחיים הרוחניים אנו חייבים לחיות בהתאם לחוקים של המישור הרוחני, ובמישור של "זמן ומרחב" אנו חיים בהתאם לחוקי הנצח. ההווה שלנו הוא ההצטברות של כל מה שהיינו בעבר.

יש גורם אחד שהוא צפוי תמיד בעבודה רוחנית והוא התחושה של הריקנות. אנו מבחינים בריקנות כאשר אנו נמצאים בסיטואציה שגורמת לנו לתסכול רב, ואיננו מצליחים ליצור בתוכנו את האנרגיה שנדרשת על מנת לגדול. דבר זה קורה לעתים קרובות, וכאשר אנחנו לא מודעים לכך אנו מבטאים את התסכול שלנו באמצעות מאבק. ישנה אפשרות אחרת למלא את הריקנות באמצעות ויתור מודע באותו רגע; אז אנו חשים את ההפרדה שבאמצעותה אנו מתעלים לתוך הריקנות. כמובן שדרך זו משאירה אותנו תלויים בחלל. אולם מהרמה הזאת שבו אנו תלויים באמצע אנו יכולים למשוך אנרגיה רוחנית שמתעלה מעל לרמת האנרגיה שהשגנו במישור הפיזי, מכיוון שאנחנו כבר לא נמצאים בו. ניתן באופן זה למשוך אנרגיה מהמישור של "זמן ומרחב". טבעה של האנרגיה הזאת שנכנסת לתוכנו הוא שונה לחלוטין מהאנרגיה שאנו יכולים למשוך לתוכנו במישור הפיזי. התחושה הזאת של להיות תלויים בחלל הריק היא חיונית על מנת למשוך את האנרגיות מהמישור של "זמן ומרחב" וליצור את החיבור איתן. מכיוון

שההתנסות מתרחשת בחלל הריק, חלק ניכר מהגורמים שמנחים אותנו לגביה קשורים להתגשמויות במישור הפיזי, ולאדם שקשור אלינו במהלך ההתנסות. אנחנו יכולים לראות את המרכזים הנפשיים נפתחים, ואת חיבורי האנרגיה שמזינים אזורים בראש ובאזורים אחרים של הגוף. הדבר דומה לסרט רב-ממדי שבו כמה ממדים מונחים אחד על השני בו זמנית. אנו רואים למעשה את הסמלים של העבר ומבינים וחשים את הקשרים בינינו לבין האדם שאתו אנו עובדים. אותו אדם מייצג נקודה במישור הפיזי, אתה מייצג נקודה בחלל ואז הקשר ביניכם יכול להגיע מהאינסוף.

הקשר שנוצר באמצעות האנרגיה שמגיעה מהמישור של "זמן ומרחב" הוא שונה מזה שנוצר במהלך העבודה במישור הרוחני. כשאנו עובדים במישור הרוחני אנו נפתחים באופן מודע על מנת לקבל אנרגיה מסוימת שקשורה לכיוון אחד של המציאות. אנו עומדים על פני האדמה ונפתחים לאנרגיה שנמצאת מעלינו – בנקודה שהיא מעל הראש שלנו. במישור של "זמן ומרחב", שבו אנו עובדים במצב של אנרגיה מושהית, עלינו למשוך את הכוח מהאינסוף. באופן זה יתגשם חיבור לקארמה מסוימת מהעבר. להתגשמות עצמה אין כמעט משמעות, בדומה לאטרייה בודדת בתוך מחבת של לזניה. אם אנו הולכים לאיבוד בתוך המחבת של הלזניה, ההיבט הזה של נשמתנו הקוסמית ילך גם הוא לאיבוד. מכיוון שהמרחק באנרגיה הוא כה עצום, כך גם ההתגשמויות. תלמיד מתקדם יכול להפריד את עצמו בקלות גם מהתגשמויות בלתי רגילות. העוצמה של ההתנסות איננה מדד למידת אמתותה, היא רק מציינת אנרגיה דחוסה.

אנשים רבים מאפשרים לעצמם להיבלע בתוך התנסות בלתי רגילה למרות שהם כבר למדו כיצד להפריד את עצמם מהתנסויות מוגבלות שהן שליליות. מוות כתוצאה מדקירה של פגיון שעשוי מאבן ירקן איננו יותר מכובד ממוות כתוצאה מדקירה של נוצת תרנגולת. הסכנה הגדולה מהאנרגיה שבאה מהמישור של "זמן ומרחב" היא שהבמה הרבה יותר גדולה ומפוארת. זהו רק הבדל מתמטי ואנו חייבים להבין זאת באופן מודע.

הבסיס שלנו הוא במישור הפיזי ואנו חייבים כל הזמן להגדיל אותו. כאשר האנרגיה משתחררת מהמישור הפיזי ומבשילה היא עולה ומקשרת אותנו עם כוחות רוחניים שהם יותר מופשטים. רוב האנשים שנמשכים לעבודה רוחנית רוצים לעזוב את המישור הפיזי בגלל חוסר סיפוק. אדם שעולה לתחום הרוחני מהסיבה הזאת דומה לצמח שלא התפתח שהגבעול שלו איננו עבה מספיק, ולכן הוא לא יכול לשאת את התזונה הנדרשת לחלק העליון שלו. צמח כזה הוא שברירי, הוא רק יוצר אשליה של צמח בריא. ניתן להשיג מציאות רוחנית רק כאשר האנרגיה עולה מתוך מישור פיזי חזק ומאושר; אז האנרגיה יכולה לעלות ולהמשיך ולעלות עד שהיא מתגלה ולאחר מכן מתפשטת שוב במישור האופקי. היא שונה רק בתוכן, במקרה הזה התכונות שנרכשות על ידי הכוח הרוחני במהלך המעבר דרך הממדים השונים. היא יוצרת ומתרבה עד שהזרע של הצמח הרוחני הופך למעודן, כמו זרע שעבר תהליך של הכלאה בטבע. לפיכך, אם אנו רוצים שהזרע שזרענו יגדל, הוא חייב להיות מאוד מאוד חזק. אדם במצב חלש שרוצה לגדול יהפוך לתלמיד חלש. לעתים נדירות האנרגיה הרוחנית עולה לרמה אופקית ומתפשטת שם. גן עדן הוא אנרגיה רוחנית עולה ובעלת תוכן עשיר, כתוצאה מכך שהיא מעודנת; באמצעות אנרגיה זו מתגלה עולם שופע כמו האנרגיה העולה בעצמה. כל דבר שמגיע מגן עדן הוא שופע ומעשיר את כל מה שהוא נוגע בו. כל חלק של השלם הוא זהה לשלם עצמו.

בכל בתי הספר הרוחניים מתארים את ההשגה הרוחנית במונחים בלתי רגילים, אבל ההדרכה שמקבלים שם היא לעתים קרובות מאוד דלה. כשנסעתי ברחבי המזרח שמעתי את ההבטחות לחיים רוחניים במלל, אבל לא ראיתי את המציאות שלהם באנשים שפגשתי. ההתנסות של עם סוואמי ניטיאנדה הייתה היוצא מן הכלל, מכיוון שהשפע זרם דרכו לתוכי. בכל פעם שוויתרתי ונכנעתי לכוח שבא ממנו חשתי בשפע עצום. חשוב להבין שהקשר שלי עם סוואמי ניטיאנדה במישור הפיזי היא רק במשך יום אחד, אולם השפע שקבלתי ממנו עדיין נמצא בתוכי. ברור לי שהבעיה בעולם איננה נובעת מכך שלתלמידים אין רעב לתזונה רוחנית, אלא מכך שלמורים אין את היכולת לספק את צרכיהם. לעורר את סקרנותו של אדם הוא דבר אחד, אך להראות לו כיצד להיפתח לצורך הפנימי שלו הוא דבר אחר. למורים רבים יש יכולת ליצור מסתורין, אבל מטרתם צריכה להיות ליצור חיים.

רק כאשר האנרגיה עולה למישור האופקי הגבוה היא מתחילה להצטבר בתוך הווייטנו; דבר זה קורה מכיוון שבמישור האופקי הגבוה כל דבר נמצא במצב של שלמות. מצב הוויה זה הוא המישור הראשוני להיווצרות הקבועה של ממד חדש. צבירת אנרגיה בשלב הפיזי עוזרת לשחרר אנרגיה עבור השלב הרוחני; צבירת אנרגיה בשלב הרוחני עוזרת לשחרר אנרגיה שמאפשרת לנו להגיע אל האינסופי. קל מאוד להיות מאושרים כנשאים ברמה הזאת שבה כל הדברים נפלאים. אולם אותו תיאבון שקיים במישור הפיזי חייב להתקיים גם במישור הרוחני: לדחות את המתנות ולדרוש את האנרגיה שתאפשר לנו לעלות גבוה יותר. ההכרה מתקשה להבין את ההתנסויות שלנו מכיוון שהביטוי שלהן הוא יותר מופשט. הקשרים שלהן להווה גם הם מתרחקים ככל שהזמן הופך למשהו אחר; משהו שונה מהנקודה שמעלינו שלעברה אנו מנסים להגיע בדרך מהפיזי אל הרוחני. הזמן הופך להיות רב נקודתי – מלה שמגדירה במדויק את המושג קו אופקי. הוא מתחבר לדבר שלם ככל שהתזונה של אותה רמה מצטברת. בשלב הזה כבר אין נקודה אחת בזמן, אלא כל הנקודות בזמן.

הקשרים שלנו הופכים להיות אינסופיים ולא נקודתיים; במקום להתנסות בהיבט מוגבל אחד של מערכת היחסים אנו מתנסים בה באופן שלם. במישור הארצי יש לנו מערכות יחסים שאינן כוללות את החיים הקודמים שלנו ואת כל המתנות שכוללות בהם. לעומת זאת במישור הרוחני האופקי העושר של החיים הקודמים שלנו והאנרגיה שנובעת מהם גורמים לסיפוק במערכת היחסים. כל דבר פורח כשהמישור הרוחני הזה מושג. אנו יכולים להבין את המקור למתחים ולהתנהגויות הלא רציונליות שלנו. הטבע האמתי שלנו מתגלה לעינינו.

אנשים חשבו שהעולם הוא שטוח מכיוון שהתפיסה שלהם לא הייתה מסוגלת להכיל את העולם הפיזי בשלמותו. העובדה שאנו מבינים ומקבלים את זה שהעולם הוא עגול היא סימן להתרחבותו של השכל האנושי במאות השנים האחרונות. ההתרחבות הזאת אפשרה לנו להיפתח לגורמים נוספים רבים. כל הגורמים האלה נמצאים במחשבה המודעת שלנו. אולם ברור שכל הידע הזה היה קיים בבלתי מודע, מכיוון שכל התפתחות של המחשבה חייבת לנבוע מגורמים שהיו רדומים בשכלנו. ברור אפוא שכל הממדים החדשים והבלתי רגילים של המחשבה האנושית התקיימו לפני כן בבלתי מודע. כשאנו מתחילים להבין שהבלתי מודע איננו פועל על פי העקרונות של העולם הפיזי והחומרי, אנו נכנסים לתוך מאגר של יצירתיות, ומביאים לפני השטח את כל האוצרות שקיימים עבורנו מאז ומתמיד. זוהי אמת פשוטה שכאשר מגלים אותה היא גורמת לנו לחייך, והיא מביאה לשקט עמוק שאחריו אנו אומרים: "כמובן". מה עוד ניתן לומר כשהמובן מאליו נגלה לעינינו.

כל ההתפתחות הגבוהה של המין האנושי הייתה תמיד הניסיון להגיע אל הממד הרוחני שבו המודעות האנושית יכולה להתרחב באמצעות מאמץ עילאי. המודעות הגבוהה שלנו היא בסך הכל הביטוי של הבלתי מודע שמשתחרר ועולה לרמה שבה הוא ניתן לראיה ולהשגה. האנרגיה הגבוהה של היצירתיות היא קלה יותר ולכן היא עולה ומזינה אותנו, ובאופן זה מתחברת אל המנגנון הנפשי שלנו והופכת למודעות. הדבר דומה לקרחון שצף ליד החוף של ניו אינגלנד. הקרחון הצף התנתק מקרחון גדול יותר שנמצא באזור הקוטב הצפוני, וכתוצאה מההיפרדות הזאת ניתן לראות אותו ליד החוף. זהו האופן שהאנרגיה מבטאת את עצמה במישור הפיזי. מה שמתנתק מופיע כדבר נפרד על האופק שלנו. אנרגיה שמתנתקת במישור הרוחני עולה ואז היא נראית מהמישור הפיזי כפיסת יצירתיות מעלינו. אנו מניחים שפיסה זו נפלה מקרחון ענק באטמוספירה.

כאשר אנו חופרים בתוך עצמנו ובמקביל מוותרים כל הזמן, החומר הפנימי בתוכנו יכול להשתחרר ולעלות למעלה. התהליך הזה של חפירה בתוך הבלתי מודע ובו זמנית הימצאות במישור של "זמן ומרחב" מאפשר לנו לראות את אותם אוצרות שהם חבויים מן העין.

טבעה של האנרגיה הוא שהיא מתחזקת כאשר אנו עולים מהמישור הפיזי לרוחני – יש פחות מתחים ומרחב עצום ממנו ניתן למשוך אותה. האנרגיה היא בצורת האות V (מערבולת), ואנו נמצאים בקצה התחתון שלה. כשהאנרגיה עולה ההתרחבות בחלק העליון גדלה והמתח פוחת. כמוכן כשאנו עולים אנו מתרחקים משני קווי המתאר של המערבולת, שבהם נוצר המתח. ככל שמגיעים גבוה יותר באותה צורה דמוית האות V, התנועה מתחזקת. טבעה של האנרגיה הוא שהיא זורמת מהר יותר כשיש פחות מתחים

סביבה. כמוכן הנפח של האנרגיה מגביר את מהירות הזרימה. כשמגיעים למישור של "זמן ומרחב" זרימת האנרגיה היא מהירה יותר; כתוצאה מכך נראה לנו שהתנאים החיצוניים בעולם שסביבנו נעים במהירות גבוהה מאוד.

אנשים רבים שמחזיקים במשרות בכירות בחיים הציבוריים או בעסקים מבינים את העיקרון הזה במידה מסוימת. אדם שעובד עם אנרגיות גבוהות חייב להימנע ממעורבות בפרטים הקטנים, מכיוון שמעורבות כזאת מאיטה את הזרימה. אדם חלש עושה את עבודתו מתחת למתח שמביאה הסיטואציה. אדם חזק קובע חוקים חדשים ומשחרר את עצמו ממגבלות שתוקפן פג. בעבודה רוחנית יש לנהוג באותו אופן. אם יש לכם את היכולת לגדול אתם יכולים לרסק את המתחים, אולם הדרך היחידה לעשות זאת היא להשתחרר ולהתעלות מעליהם כך שתוכלו לתפקד יותר טוב ממי שמתפקד תחת המגבלות שלהם.

אין שום תועלת במהפכה שמביאה עמה מגבלות ומתחים יותר גדולים מאלה שהיא סילקה. אסור שההתעלות מעל רמה מסוימת תגרום למגבלות שיורידו אותנו לרמה נמוכה יותר באף תחום של החיים. אם היבט אחד של הגדילה מביא לכך שאנו מתפקדים באופן חלקי ברמה נמוכה יותר, אזי היבט זה הופך להיות המגבלה של עבודתנו במקום להיות הביטוי של הפוטנציאל היצירתי שלנו.

עליכם פשוט להמשיך את העבודה באותו כיוון למשך זמן ארוך יותר עד שהמגבלה מסולקת. אם לא ניתן לסלק את המגבלה, יש להתייחס לאנרגיה כמו לתרופה שיכולה לרפא 80% מהאנשים אך היא מזיקה ל-20% מהם. נדרשת מודעות גבוהה מאוד על מנת שהיבט זה לא יפגע בהתפתחותנו המלאה, וצריך להשתמש בו רק במצבים שבהם הוא יכול לסייע לנו במאת האחוזים.

דברים רבים מביאים לכישלון מכיוון שהם בדרך כלל טובים, אבל לא תמיד טובים. שימוש מושכל בדבר שיכולתו מוגבלת דורש מודעות גבוהה מאוד. הסיבה לכך היא שכל מצב חייב להיבחן במלואו, ובמקביל חייבים לעקוב אחריו על מנת לוודא שאין תופעות לוואי שליליות לתהליך הגדילה. כשאנו גדלים במישור הרוחני חשוב שנראה כל דבר כפי שהוא מתייחס למה שסביבנו. רגישות זו מגבירה את הקשרים המולקולריים בין האזור או האדם שמגיב לאנרגיה בחלל. כשאנו מפילים דברים, הדבר מצביע על ירידה ברגישות שלנו. המשמעות היא שאנו לא מייחסים את החפץ לזרימה היצירתית שמסביב לו.

רבים מהמתחים שאנו חשים ביחס לאנשים אחרים הם רק ביטוי להנחיה של הכוח היצירתי, שמנסה להראות לנו שאנו בונים מתחים שמתנגדים לזרימה היצירתית. מצבים אלה נראים לנו כהתקפה על האגו שלנו וכתוצאה מכך גדלים המתחים שלנו. הזרמת אנרגיה לתוך האגו היא הבזבז הגדול ביותר שקיים בחיינו. האנרגיה רק מגדילה את התיאבון של אותה מפלצת שאיננה יודעת שובעה, שניזונה מהאנרגיה שלנו. פעולה זו רק מגבירה את האומללות שבתוכנו. אילו הייתה רק לוקחת מאתנו את הכל ולא נותנת דבר, המצב לא היה כל כך גרוע. אולם פעולה זו גורמת לאומללות מכיוון שהיא מגלמת בזבז של אנרגיה, וזהו האויב הגדול של תהליך הבריאה. זהו החטא הגדול ביותר שבני אדם יכולים לבצע. אנו לוקחים את המתנה של החיים ולא משתמשים בה, ובכך אנו באופן מודע מזינים את המפלצת שנקראת האגו. כתוצאה מכך מתהווה בתוכנו ייצור שבנוי משילוב של רחמים עצמיים וחוסר אונים. אבל חוסר האונים הזה מבוסס על הרבה כוח בגלל כמות האנרגיה עצומה שהוזנה לתוכו, ולכן הוא איננו חלש אלא דווקא חזק. הוא מסווה את עצמו בצורה מבריקה באמצעות החולשה לכאורה, אבל מסוגל לבלוע אדם בנגיסה אחת. בתמימותנו אנו מנסים לפייס אותו, אולם התועלת בכך דומה להשלכת נערו צעירות ללוע של הר געש על מנת למנוע את התפרצותו. האגו יכול לקחת עוד ועוד, אבל שום דבר לא משכך את הלהבה שנוצרת בתוכו.

כשאדם מזיז חפץ באופן מודע הוא משלב את האנרגיה שנמצאת מסביב לאותו חפץ במישור הפיזי. ניתן לראות זאת כאשר שני שותפים לעבודה עובדים ביחד בהרמוניה, ובמקביל חשים אהדה אחד לשני. באופן זה הם נפתחים והזרימה היצירתית שלהם גדלה, וכפועל יוצא גם התפוקה שלהם גדלה. התגברות האנרגיה היצירתית במישור הפיזי תומכת בעליית האנרגיה במישור הרוחני. האנרגיה חייבת לגדול במישור הפיזי מכיוון שבנוסף לאנרגיה שנדרשת לביצוע הפעולה עצמה, חלקים ממנה מזינים גם את המישור הרוחני שבו נדרשת אנרגיה באיכות מעודנת יותר. הבסיס מתרחב לאט יותר מאשר הרמה הרוחנית הגבוהה, והאנרגיה נפתחת בדומה לאות V. אם באותו זמן אנו עושים מאמץ להגיע למישור של

"זמן ומרחב", אותה צורה דמוית V עולה למישור אנרגיה מעודן עוד יותר ונעה כמערכולת לאורכו של היקום. גם כשהגענו לרמה זו עדיין נדרשים מאתנו רצון, מודעות וויתור הפנימי. בדרך זו יכולה להצטבר כמות עצומה של אנרגיה שתיכנס בעת ובעונה אחת לליבה שלנו ובמקביל לכל סיטואציה בחיים. ניתן כאמור לעבוד בשלושת הממדים בו זמנית. האנרגיה הגבוהה במישור של "זמן ומרחב" נעה במהירות כל כך גבוהה, עד שניתן להביא אותה למישור הפיזי בזמן שהיא עדיין נמצאת בממד אחר. על מנת להכיל תהליך זה נדרשים כוח סבל רב וחוזק פיזי, ולכן יש להתייחס אליו בזהירות רבה. אנו צריכים לתמוך באנרגיה מהבסיס שלה ועד לחלקה העליון. ניתן להפריד אותה מהמישור הפיזי ולאפשר לה להתקיים במישור הרוחני ובמישור של "זמן ומרחב". באופן זה יכולים שני הממדים לעבוד כשהם חופשיים מהמשקל והלחץ של המישור הפיזי והחומרי, אולם במשך כל אותו זמן חייב להיות חוט אחד של מודעות שמקשר בדרך הרמונית בין שני הממדים האלה לבין הפעילות שמתרחשת במישור הפיזי. ניתן ליצור בלונים קוסמיים מסיבות רבות, והם ישרתו אותנו בממדים שונים. עלינו ללמוד שפעולתה של היצירתיות יכולה להתקיים ברמות שונות בו זמנית.

לעתים אנו יוצרים את החיבור ליצירתיות באופן לא מודע. עלינו להחזיק בו ולחזק אותו על ידי כך שנחוש כיצד חיבור זה מזין אותנו ונותן לנו סיפוק כל הזמן. כאשר אנו הופכים לאחרים יותר ביחס לכל מי שסובב אותנו, חיינו הופכים לרוחניים. באופן זה אנחנו נותנים חיים לאנשים שסביבנו. לעתים רחוקות אנו מסתכלים על המצבים השונים בחיינו באופן אובייקטיבי – בודקים באופן מודע אם אנו יכולים לשפר את המצב על ידי כך שניתן ביטוי לאנרגיה שלנו. עלינו להבין שמה שנפתח בתוכנו מזין אותנו. איך ניתן להיות בקשר עם משהו אם אנו לא מטפלים בכל הדברים שהם באחריותנו?

כאשר אנו נפתחים ומוותרים במישור הרגיל של החיים אנו מקבלים אנרגיה רוחנית בצורה של נקודה ששואפת להגיע למשהו שנמצא מעליה. האנרגיה שמעלינו יורדת למטה בקו ישר. כתוצאה מכך אנו נוטים לנוע בקו ישר ולהתעלות מעל עצמנו; המאמץ שנוצר הוא גדול מספיק לעמוד בעוצמה של האנרגיה ולאפשר לה להתפתח ברמה הזאת. במישור של "זמן ומרחב" אנו נפתחים בתוך הריקנות. האנרגיה מגיעה בזווית של 45 מעלות, כך שיש ברשותנו שטח גדול יותר למלא; גם האנרגיה שיוצאת מאתנו היא בזווית של 45 מעלות כך שנוצרת צורה של מערכולת. התלמיד נמצא בתוך הריקנות, מעל האנרגיות שיוצאות ונכנסות אליו.

כשאדם נפתח בין האנרגיה שנכנסת אליו לאנרגיה שיוצאת ממנו, הוא מוצא שהמיקום מעל המערכולת הוא התוצאה הטבעית של התהליך. צריך לזכור שאין זה תהליך מחשבתי אלא תהליך רוחני. לפיכך, באמצעות הויתור הפנימי, תהליך זה מעלה לפני השטח את הטוב המהותי של אותו אדם שעובד על מנת לגדול. בתחומים רבים של ההכרה, פתיחת הדלת מאפשרת לכל מה שקיים מעבר לה לזרום לתוך ההווה שלנו ולהפוך לחלק מכוח החיים השלם שלנו. כתוצאה מיכולת הציפה של אותם דברים אין לנו בכלל צורך למדוד במדויק את הזוויות והמרחקים. ההרחבה וההתפשטות לבדן מאפשרות לנו לחוש מה נדרש כאשר אנו עושים מאמץ מיוחד.

ניתן גם להשתמש בתנועה של המערכולת על מנת לאסוף אנרגיה במישור של "זמן ומרחב". במקרה זה ההתגשמות הפיזית של האדם שמולנו נעלמת לגמרי. היא מתכלה לגמרי במהלך התנועה של המערכולת ומופיעה מחדש במישורים וממדים אחרים לאחר שהתנועה מסתיימת.

אנו כורים מהאדמה אוצרות טבע שנוצרו והתפתחו במשך מיליוני שנים, באמצעות פעילות מכוונת ומודעת. כריה של זהב, כסף ופחם מתבצעת באמצעות חפירה של פירים באדמה והזרמה של מים בעוצמה רבה, ובאופן זה ניתן להוציא את אוצרות הטבע האלה החוצה. שאיבה של נפט וגז היא שונה במקצת לאור התנאים השונים שבהם הם נמצאים. אוצרות טבע אלה מייצגים את הירושה שקבלנו ממיליוני שנות התפתחות של כדור הארץ; רק במאה השנים האחרונות הצלחנו להגיע ליכולת שמאפשרת לנו לנצל את המשאבים אלה.

היום אנו יודעים לטוס באוויר ולשלוח חלליות לכוכבי לכת מרוחקים, וכך נפתחת לנו האפשרות להתחבר למשאבים של החלל. התפתחות זו מסמלת גם את היכולת הרוחנית שזמינה לנו. התפתחות רוחנית מאפשרת לנו להתקרב לנקודה שבה "זמן ומרחב" הופכים להיות עוד מישור של מודעות.

אנו סבורים שאנו חיים רק בהווה. אותם אנשים ברי מזל שחווים יציאה של הרוח מהגוף עדיין נעים במישור האופקי מכיוון שהם נמצאים במישור של "זמן ומרחב" המידי. האוצרות העמוקים שמשחררים אותנו לא נמצאים במישור האופקי, אלא במישור האנכי. ככל שאנו מתקרבים לבריאה, או לאלוהים, אנו עוברים דרך כל הרמות של "זמן ומרחב". כשאנו מתעלים מעליהם אנו יכולים לספוג לתוכנו את התוכן שחבוי בכל רמה. תהליך הגדילה והויתור הפנימי צריכים להימשך ללא הפסקה על מנת שנוכל להפוך לחלק מהאינסוף שבא לידי ביטוי במושג של חיים במישור של "זמן ומרחב".

לעתים קרובות אנשים אומרים שיש להם ידע לגבי חיים קודמים, ודבר זה מעורר אצל שומעיהם יראת כבוד ותחושה של מסתורין. הדבר דומה לחפירה ארכאולוגית שבה מתגלים כדים עתיקי יומין, אולם כשפותחים אותם מגלים שהם ריקים. הנס וההרפתקה האמתיים הם לא ביצירת הקשר עם ההיבטים האלה של עצמנו שחיו בעבר, אלא ביכולת לקחת לתוכנו את התוכן ואת התזונה שגלומים בחיים הקודמים שלנו על מנת להעלות את הרמה של הווייתנו. באופן זה אנו נהיים מודעים יותר, ויכולים לגדול ולנסוק לגובה רב יותר. כשאנו חיים במישור אחד אנשים ומצבים מחיינו הקודמים מטרידים אותנו ללא הפסקה. אין באפשרותנו לחוש מהי הסיבה שאנו נמשכים לאנשים אלה. הריקנות הזאת גורמת לרוב האנשים לאומללות רבה. יש להם את כל מה שניתן להשיג במישור שבו הם חיים, ועדיין הם חשים רעב בתוכם ולא מסוגלים להשביע אותו. כסף, כוח, תהילה – אף אחד מהדברים האלה לא יכול לפצות אותנו על תחושת הריקנות שנובעת ממה שלא מומש בחיינו הקודמים.

כל אדם מתנסה בחברות, בנישואין או בקשרים עם אנשים אחרים שהם חסרי הגיון מצד אחד, אולם למרות הקושי אנו ממשיכים אותם מכיוון שהם עונים על צורך מאוד עמוק שנובע מהבלתי מודע שלנו. תופעה זו קושרת הרבה אנשים בתוך מערכות יחסים שאינן נותנות להם סיפוק מכיוון שהם אינם מצליחים להשביע את הרעב שקיים בתוכם. כשאנו שואלים "מדוע אני?" ומצליחים למצוא את התשובה, היא עוזרת לנו לפתור את בעיותינו בהווה. אולם עלינו גם לשאול "מי הייתי ומי אהיה?" רק אם נשחרר את עצמנו כך שנוכל לעשות את המסע דרך המישור של "זמן ומרחב" נוכל להתאחד עם טבענו האמתי ועם אלוהים.

אדם אחד ניסה להגיע לתפוח שצמח על ענף גבוה של עץ; שאל אותו אדם אחר מה הוא מוכן לעשות על מנת להגיע לתפוח. ענה לו הראשון: "אני אגדל בתוכי ואז אוכל לקטוף את התפוח מהעץ." זוהי התשובה הרוחנית האמתית שמאפשרת לנו להשיג כל דבר. אין זה מספיק לגרום לתפוח ליפול. עלינו לגדול באופן פנימי, ולמתוח ולהרחיב את יכולתנו להשיג את מה שקיים ושייך לנו בזכות. שינוי התנאים הפיזיקליים באמצעות טיפוס על העץ או זריקת אבן שתפגע בתפוח ותפיל אותו, משיג את התוצאה רק בהווה. לעומת זאת אם נצליח לגדול בתוכנו התפוח יהיה שלנו לתמיד. אנו בדרך כלל חושבים על ההווה, אבל עלינו לחשוב על הנצח. רק כשנעשה את אותם דברים ששייכים לממד האינסופי נוכל להגיע לסיפוק בכל תחום. עלינו לגדול ולוותר כל הזמן על מנת להפוך לחלק מהנצחיות שמתבטאת בחיים במישור של "זמן ומרחב".

וויתור פנימי מצריך מודעות מסוימת להתנגדות שנובעת מהחלקים הנמוכים שבתוכנו. ככל שחוסר הביטחון שלנו עמוק יותר וככל שהאגו שלנו גדול יותר, גדלה במקביל גם התנגדות שלנו. אפשר לתת כסף לצדקה רק כשיש לנו כסף; על מנת להשיג חיים אנו חייבים לוותר על חיים. במובן הזה ככל שנהיה יותר פעילים ומלאי מרץ נגדל מהר יותר. רוב האנשים מוותרים על האגו במהלך עבודתם הרוחנית מכיוון שהם חושבים שכך הם מוותרים על עצמם. במישור של "זמן ומרחב" אפשר לוותר רק על הרוחני שבתוכנו.

המאבק שבין ההתנגדות שלנו לבין הניסיון להגיע לרוחניות מבטא את המעבר מהמישור הפיזי האופקי למישור הרוחני האנכי. על מנת להגיע למודעות במישור הרוחני האנכי, עלינו לוותר על הרוחני. המפגש האמיתי ברמה זו הוא של מישור רוחני אחד עם מישור רוחני שני. במישור הפיזי אנו עוברים מהפיזי לרוחני ומוותרים על עצמנו. כשאנו עוברים מהרוחני אל ההתגשמות של הרוחני, הכרחי שנבין מה טבעה של האנרגיה שמעורבת בתהליך זה. כאשר מישור רוחני נפגש עם מישור רוחני לא יכול להיות בתהליך זה שום דבר שקשור לבעלות, מכיוון שרוח לא יכולה להיות בעלים של עצמה. הרוחניות ממלאה אותנו

לגמרי והיא התחליף הטוב ביותר לאגו ולעצמי שלנו. כשאנו מתחילים להיות מעורים יותר במישור הרוחני אופקי אנו מתמלאים במה שהיה, וזה משנה את היכולת שלנו למשוך את מה שקיים בחיים שלנו. הצורך באנרגיה שנובע מהתרחבותו של הדיוקן של נקודה זו במישור הקיום הגבוה, יוצר תנועה תלת ממדית שהיא נפרדת ובמקביל גם קשורה לשדה שבו האנרגיות האלה צריכות לעבוד. במהלכו של תהליך זה אנו חייבים לשמור על חוסר הזדהות עם המצב מכיוון שקשרי הגומלין בין שדות האנרגיה, שנובעים מהממדים השונים הם מאוד רגישים ואסור להפריע להם.

"המחשבה היא הרוצחת של הנשמה"¹⁴, וכמוכן היא חודרת דרך הממדים השונים ומפריעה לכל התהליכים שחייבים לפעול על מנת שנוכל לעבוד במישור של "זמן ומרחב". המחשבות הנודדות מפריעות להשגת מטרתנו, שהיא להגיע ולהיכנס למישור של "זמן ומרחב". מטרת העבודה צריכה להיות לאסוף את האנרגיה של החיים הקודמים על מנת לשחרר את עצמנו, ובמקביל להימנע מלהפריע לאיזון שקיים במקומות שמהם אנו באים. כשאתם לוקחים משהו ממצב מסוים עליכם להשאיר אותו חי ובריא. כשאנו מגיעים לאזורים שבהם תהליך העידון של האנרגיה מתקיים כבר במשך אלפי או אפילו מיליוני שנים, אנו נוגעים בדבר בעל חוזק עצום. עלינו להשתמש במה שאנו מוצאים, אבל לא לפגוע בו או להרוס אותו. כשאנו הורסים אנחנו יוצרים קארמה חדשה, אולם תכליתה של העבודה היא להשתחרר מהקארמה. ישנו פתגם ישן שאומר: "אם אינך יודע מה צריך לעשות, עדיף לא לעשות דבר." זוהי אמת חשובה מאוד כשאנו מגיעים לאזורים הרוחניים שלנו. יש לגעת רק באותם מקומות שבהם אנו צריכים לגעת, ולהתנסות רק במה שחיוני עבורנו. היעדר איפוק שקול להרסניות. הגזמה לא רק שאיננה מאפשרת לאנרגיה לזרום, אלא גם יוצרת כל מיני בעיות גופניות. עלינו לכבד מאוד את התהליך ולהיות מודעים לרגישות שנוצרת בתוכנו. על מנת להשתחרר מעברנו עלינו לאסוף אנרגיה מהמקומות העמוקים בתוכנו ולא רק מהמקומות המובנים מאליהם.

בסופו של דבר מגיעים למקום שבו אנו מסוגלים לעבוד עם שלושת הרמות הנפרדות בו זמנית. באופן זה נוצרת אנרגיה שמקבלת צורה של מערבולת, כאשר המישור הפיזי נמצא בבסיס המערבולת, המישור הרוחני נמצא במרכז, והמישור של "זמן ומרחב" נמצא בחלקה עליון. יש משמעות לצורת המערבולת; ההבדל בתנועה בין החלק התחתון לחלק העליון מצביע על השוני הרב באנרגיה ובקצב השינוי שלה. אנרגיה זו נשאבת מהקצה של המערבולת שנמצא מעל הרמה הפיזית. במרכז המערבולת ישנה התרחבות שנובעת מהמישור הרוחני, ויוצרת מצב שמושך לתוך עצמו אנרגיה עצומה שמשחררת אותנו ומאפשרת לנו להתעלות. רוחבו של ההיקף בחלק העליון גם הוא משמעותי מכיוון שהוא לא ממוקד בנקודה אחת, אלא רחב וכולל את הכל. טבעו של תהליך הגדילה הוא אכילה. כשמתחילים לאכול הכל מתחילים בדבר אחד ועוברים ממנו לבא אחריו, בין אם זה חטיף שוקולד או ככר לחם. לעתים אנשים נוגעים במקור של תזונה ומפסיקים לאכול ולעכל. תינוק שיונק מהשד של אמו כאשר הוא רעב לא יסתפק בפטמה מגומי. הוא מודע לצורך שלו מכיוון שהרעב מניע אותו. התחושה של אכילה, עיכול והטמעה חייבת להפוך למאמץ מודע, אחרת פטמת גומי תספק אותנו ולא נחוש את הרעב הפנימי. העדינות של המזון הרוחני גורמת לכך שהוא לא משביע את התיאבון המודע. אנו מוותרים ועובדים באופן מודע על מנת לבנות התנגדות. ככל שהתזונה הפנימית מרחיבה את מערכת השרירים הנפשית שלנו, נוצרת תחושה היא הפוכה. הגדילה הרוחנית איננה גורמת לנו לתחושת שובע. היא יוצרת תחושה חזקה מאוד של חוסר מנוחה, מתחים והתנגדות, מכיוון שהאכילה מתבצעת על ידי התעלות ולא על ידי התקשרות. במישור של "זמן ומרחב" עלינו להתגבר לא רק על הבעיות הרוחניות, אלא גם על הבעיות הפיזיות. מכיוון שזוהי רמה גבוהה יותר שכוללת בתוכה את שתי הרמות הנמוכות יותר של העבודה הפיזית והרוחנית, היא מביאה בנוסף לחוסר המנוחה, למתחים ולהתנגדות גם תיאבון – רעב ששואף לקשור אותנו לכל מה שאנו אוכלים.

במהלך ההתרחבות שמתרחשת במישור הרוחני האנכי מתפתחות הרבה יכולות שחורגות מההתנסות

¹⁴ המשפט מבוסס על ציטוט מספרה של הלנה בלבצקי "קול הדממה": "המחשבה היא הרוצחת הגדולה של המציאות".

הרגילה שלנו ומאפשרות לנו לגדול. פגישות עם אנשים מחיים קודמים מייצגות כמות עצומה של אנרגיה שיכולה להיכנס לתוכנו. אחת מהתופעות הראויות לציון היא היכולת לפגוש אדם שהיה קשור אלינו בעבר לפני הרבה מאוד מחזורי חיים. בתנאים רגילים מתרחשת העברת אנרגיה חזקה מאוד כאשר המתנות מהעבר זורמות בינכם ובין אותו אדם. זהו הפרס עבור המודעות והוא יסייע לכם להתעלות מעל המישור הפיזי הרגיל ומעל המישורים הרוחניים.

לפעמים המפגש עם מישהו מהמישור של "זמן ומרחב" יכול להביא לנסיבות יוצאות דופן ואף דרמטיות. ניתן לעזור בריפוי של הרבה מחלות חשוכות מרפא באמצעות קצב הזרימה הגבוה שקיים במישור הרוחני האנכי. המחלה נגרמת כתוצאה מהתגבשות או היעדר זרימה. החיבור לקארמה מהעבר במישור של "זמן ומרחב" יוצר קשר עם האנרגיה שזורמת בקצב מוגבר. כשמשתמשים באנרגיה הזאת באופן מודע היא פורצת דרך ההתגבשות ומסירה את המבנים שמחזיקים בתוכם כל מיני מחלות או תחושות שליליות. זוהי דרך נוספת לאפשר לאנרגיה היצירתית לזרום למען מטרה מודעת, ולכן התהליך חייב להיעשות באופן מודע על ידי שני הצדדים.

דברים רבים שאינם אפשריים ברמות הנמוכות של האנרגיה היצירתית הופכים לאפשריים ברמות הגבוהות יותר. הדבר נובע מהעידון ומהעומק של התזונה הפנימית שאותה ניתן להשיג ברמה הגבוהה של המישור של "זמן ומרחב". חייבים לשלוט במחשבות ולוותר על כל הקשרים לרמות הנמוכות, על מנת לשמור על האנרגיה הגבוהה. עלינו לשמור על האפשרות הגבוהה ביותר שלנו להשגה של ממד זה של האנרגיה, ולא להגביל את עצמנו בגלל התנסויות מהעבר. ברמה הגבוהה הזאת הצורך בדלק מתגבר עקב הקצב הגבוה של הזרימה והיכולת המוגברת לשרוף אנרגיה. חיוני שניפתח ממקום עמוק יותר בתוך עצמנו על מנת שלא נהיה מוגבלים בניסיוננו להגיע לרמה הגבוהה יותר; עלינו להיפתח באופן מלא בפתיחה של 360 מעלות – בדומה לפרחים שנפתחים בצורה מעגלית ומושכים אנרגיה לתוך ליבת ההווה שלהם. זהו תהליך מתמשך ועלינו לחוש אותו ולחשוב עליו באופן מודע.

אנשים שרוצים לשרת את הרמה הזאת של הקיום חייבים להיפתח כאילו הם היו תחת השפעה של היפנוזה, או לקבע בתוך עצמם רפלקס מותנה. בכל פעם שאנרגיה מהאטמוספירה זורמת לכיוונם, הם מגיבים כמו צמח טורף שקצוות העלים שלו רוטטים כשהוא מריח מזון. רדיוס הקליטה שלנו חייב להתרחב כל הזמן על מנת למשוך לתוך ההווה שלנו את כל האנרגיה שנמצאת סביבנו. עצים ושיחים עושים זאת ומשרתים את הטבע בצורה נפלאה, על ידי כך שהם מעדנים את כל האנרגיה שנמצאת ברדיוס הקליטה שלהם. אנו צריכים להתחיל להשתמש ברדיוס של הקיום המודע שלנו על מנת למשוך לתוך ההווה שלנו את האנרגיה של כל דבר, ללא קשר לצורתו החיצונית.

זרימה לא מנוצלת של נהר גדול יוצרת נוף יפה ונותנת חיים לדגים וליצורים אחרים שחיים בו. כאשר הזרימה מנוצלת ליצירת אנרגיה ניתן לקיים כל האמור לעיל ובנוסף לכך לתת חיים לערים גדולות. עלינו להימנע מלפגוע בטבע במישור הפיזי; אנו חייבים לרסן אותו באמצעות המישור הרוחני.

"גם לאנשים שעומדים ומחכים יש תפקיד"¹⁵ הוא ציטוט שאנשים רבים משתמשים בו על מנת להצדיק את חוסר יעילותם ואת העדרו של כוח מניע בתוכם. "מהו התפקיד?" היא השאלה שצריכה להישאל. לכל דבר יש תפקיד. אפילו לזבל יש תפקיד כשהוא נרקב, אבל הוא בוודאי לא מגשים את הפוטנציאל הסופי שלו כשהוא משמש כזבל. כל אדם ממוחזר לתוך היקום. התכלית וההגשמה האמתיים שלנו נובעים מכמות האנרגיה שאנו מצליחים לעדן. באופן זה אנו מכניסים כמות גדולה של מרכיבי תזונה לאטמוספירה ועוזרים לאנשים אחרים להפוך למוארים.

אנו מקדישים חלק גדול מחיינו לתלונות בלתי פוסקות על המגבלות שאנו חשים בתוכנו. כשאנו עומדים על סיפונה של ספינה בעת הזריחה או על פסגת הר בעת השקיעה אנו מקבלים תחושה של האינסופי.

כאשר אנו כלואים בתוך המתחים שלנו וחשים רחמים עצמיים היכולת שלנו כבני אדם קטנה. אנו מתרחבים רק כשאנו מאפשרים לעצמנו להיפתח. כאשר אנו מתנסים באנרגיה של המישור של "זמן ומרחב" נפתחים אליה, יש לנו תחושה של הגשמה לגבי מה שהיה. כשאנו רואים את החומות של מערכות יחסים עתיקות, שהיו נחוצות בזמנן אבל מטופשות ומוגבלות בהשתקפותן היום, אנו מבינים את

¹⁵ המובאה משירו של ג'ון מילטון "על העיוורון".

האפסיות שמגבילה אותנו מלחוש את הנצחי. באמצעות ויתור פנימי והתמתחות על מנת להגיע גבוה יותר ולקחת לתוכנו עוד ועוד אנרגיה, אנו משיגים את הבלתי אפשרי. הארה היא רוחניות לאורך זמן, נקודה. בהתייחסות לרמה הפיזית כדאי לזכור את האגדה על ילד שרואה שדון מתחת לפטרייה. הילד תופס את השדון מכיוון שהוא יודע שאם הוא יצליח להחזיק בו השדון יעניק לו את כל מבוקשו. השדון הופך לאש, לחיית טרף, ולדברים רבים אחרים, עד שלבסוף הוא חוזר להיות שדון והילד מקבל את כל מבוקשו. סיפור זה מבטא את הצורך הבסיסי לתמוך במאמץ עד שהשינויים בכימיה שלנו באים לידי ביטוי, והחושים הרבים שנוצרו חוזרים והופכים להבנה ולהגשמה גבוהים יותר. שינויים כימיים כאלה גורמים למחשבות ולסיוטים, עד שמגיעים לרמה שבה האיזון הכימי נשמר והזיהום נשטף מתוך המערכת שלנו. שינויים בתוכנו גורמים תמיד למתחים. הדבר דומה לסיפור של דר' ג'קיל ומר הייד¹⁶; הכימיקלים שנכנסים לגוף גורמים לשינויים פנימיים בתוכנו, ואלה מטריפים את דעתנו. ההכרה לא יכולה להכיל את השינוי הפיזי. אנו לוקחים כל שינוי לתוך ההכרה, דבר שמביא לפיצול אישיות ומאפשר לאגו לתקוף את הנשמה. אולם למעשה הם מהווים אחדות אחת, והקבלה היא רק צורה של הדחיה. על מנת להשיג את ההגשמה של תכליתנו עלינו לסרב לקבל כל דבר, עד שההגשמה הסופית מושגת. חוסר היכולת לשמר לאורך זמן את הרצון שלנו הוא האויב הגדול ביותר שלנו. אנחנו כל הזמן מדברים על שלום ועושים מלחמה. אנחנו מדברים על הארה, אבל לא מצליחים להתגבר על המתחים שלנו ולאפשר לאותה הארה להכריז על עצמה. זמן, ועוד זמן, ועוד זמן. נדרש זמן, סבלנות ומודעות להתבונן בכימיה שלנו כשהיא משתנה.

¹⁶ "המקרה המוזר של ד"ר ג'קיל ומר הייד", מאת רוברט לואיס סטיבנסון